

Ново Човѣчество

МЕСЕЧНО СПИСАНИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Срутете прѣградитѣ Б.
2. Пжтьтъ на нашия народъ П. Г.
3. Славянството (стихотв.) Стефанъ
4. Ново Учение П. Г.
5. На най-високиятъ Върхъ Пламень
6. Писма и отговори
7. Най силната

НОЕМВРИ, ДЕКЕМВРИ, ЯНУАРИ.

СОФИЯ — 1926 г.

ЦѢНА 6 ЛЕВА

НОВО ЧОВЪКЪСТВО

Мѣсечно списание

ГОД I.

КНИЖКА 6 и 7.

Срутете прѣградитѣ!

Въ свѣта има множество течения отъ идеалистиченъ характеръ, които взематъ за база духовното въ човѣка. А тѣ сж, които даватъ хората на бждащето, тѣ сж, които градятъ новитѣ форми на живота.

Защото: живота се нуждае отъ коренно промѣнение на своята физиономия, отъ съвсемъ нови зидари, които не градятъ неговитѣ форми съ стари, отживѣли врѣмето си материали — насилието. А то е главния стълбъ на старата животна структура. Прѣмахнатъ този стълбъ на старата форма на животъ, всички мощни колони рухvatъ и даватъ мѣсто на новостроещата се животна конструкция, начело съ — Любовта.

Тия идеалистични течения иматъ свой пжтъ, свое корито, вдълбочаватъ се въ него и вървятъ загледани прѣдъ себе си. Тѣ не търсятъ единение, тѣ даже никакъ не се познаватъ. Смѣтайки своя пжтъ за най-възможенъ, тѣ, съ известна самомнителностъ, не желаятъ никакво сътрудничество съ друго идеалистично движение.

По тоя начинъ множество течения съ близки не, но на мѣста даже идентични положения, водѣйки се донѣкъдѣ и отъ амбицията да бждатъ първи (а отрицателна амбиция при строежа на Новото, което е грандиозно по замисълъ, не трѣбва да има) работятъ като чужди едно на друго, работятъ безъ взаимопомощъ.

А взаимопомощта — тоя универсаленъ лостъ за сигуренъ успѣхъ, приложенъ при градежа на Новото, би далъ отлични резултати. Тогава строежа би вървѣлъ равномерно и смислено — той не би трѣбвало да страда отъ дефекти, той трѣбва да бжде отъ изпитанъ материалъ.

За това е нужно: — опознаване.

А това опознаване може да стане когато всички чувства на амбиция и самонадеяностъ отстъпятъ мѣсто на единение, на общуване.

Нуженъ е единенъ фронтъ на всички радетели за Новото, единенъ фронтъ, който ще гарантира едно по-скорошно и по-сигурно изграждане на желаното Ново. А тоя единенъ фронтъ не може да се постигне докато сществуваатъ рамки, които, макаръ и широки, все пакъ стѣгатъ и създаватъ: — ограниченостъ.

Срутете прѣградитѣ, дайте възможностъ на всички борци отъ разнитѣ идеалистични течения да се почувствуватъ въ

близостъ, да образуватъ една мощна вълна, която чрѣзъ своя сжщностъ ще промѣни физиономията на земята.

Съединете, координирайте силитѣ, излѣзте отъ нежелателната заключеностъ на всѣко идеалистично течение и веднага ще се почувствува мощното дѣло на хората на Бждащето.

Срутете прѣградитѣ!

Б.

Пжтьтъ на нашия народъ.

(продължение)

И случи се това, което всички знаемъ: хванати гуша за гуша, нахвърлиха се единъ срещу другъ, сборичкаха се помежду си — два родни братя, двѣ идейни течения, два живи органа въ измжченото, въ разстроено то и безъ това тѣло на нашия народъ. И рѣки кръвь се пролѣха, и затвори се изпълниха, и жални писъци процѣпиха мрачинитѣ на нощта, обвила съ черна плащаница изтерзаната му снага.

А всички тия ужаси, дали не би могло да се избѣгнатъ? . . . Дали не би могло да бжде турено въ редъ всичко, дали не би могло да бждатъ хармонизирани дѣйствиата на различнитѣ органи въ това огромно тѣло?

— Съ всички, общоупотрѣбями до сега методи — едва ли! Съ всички досегашни разбираия, съ всички досегашни знания относно устройството и функционирането на ози организъмъ — едва ли!

Но нѣма ли други мѣтоди, нѣма ли друго разбираие, нѣма ли друга, по-ярка и по-дълбоко проникваща, озаряваща самитѣ причини на нѣщата свѣтлина? Нѣма ли надежда за излизане отъ това забъркано положение, вънъ отъ суетните надежди на тия, които мислятъ, че съ насилие могатъ да урегулиратъ всичко? Наистина ли тѣй-лошо, тѣй-необмислено е устроено всичко въ тоя организъмъ?

Пълень, изчерпателень отговоръ на тия въпроси прѣдставлява отъ себе си Новото Учение, съ своитѣ нови методи, нови разбираия, съ своето основно знание за дълбокитѣ причини на нѣщата, съ своята обширна наука за произхода, строежа, функционирането и развитието на физическата и духовна страна на народа, обцеството, личността.

Слънцето на Новото Учение вече изгрѣва надъ нашия хоризонтъ и прѣска въ душитѣ на измжченитѣ, на лутащитѣ се въ мрака на живота хора лжчитѣ на надеждата. Въ душитѣ на тия, които сж се опили вече отъ неговата свѣтлина, то разкрива извора на пламенна вѣра. А тия, които безвъзвратно се рѣшаватъ до край да вървятъ на прѣдъ, то изпълва съ непобедима сила, годна за строежъ на Новото, за въплотяване на земята свѣтлото видение за Бждащето!

Надежда има, имал

Защото: много разумно, много прѣдвидливо и целесъобразно е устроено всичко въ огромния, колективенъ организъмъ на народа, и всѣки органъ, до най-малката клѣтка, сж поставени на мѣстото си така, че нищо повече не би могло да се желае, освенъ правилното имъ функциониране.

А що е нужно за правилното функциониране на единъ организъмъ? — Прѣди всичко нужна е чистотата на отдѣлнитѣ клѣтки — да нѣма натрупване на излишни, вредни вещества, гниеща материя, която разнася отровата си навсѣкждѣ, по цѣлото тѣло; като слѣдствие на това, чистота и на цѣлия органъ, неговата правилна работа и правилни отношения, взаимодѣйствието на всички органи заедно.

Да се поучимъ отъ природата: разпрѣдѣлението на труда въ човѣшкитѣ общества, въ народа, не е ли пълень и точень отразъ на разпрѣдѣлението на труда въ единъ организъмъ? Не сж ли нужни, не сж ли абсолютно необходими, при усвѣршенствования организъмъ, различни органи за извършване на различнитѣ видове работа? И не сме ли ний — хората, отдѣлнитѣ клѣтки, които, сгруппирани въ класи, съсловия, организации, идейни течения, даваме различнитѣ органи на тоя организъмъ?

Нужна е, слѣдователно, нашата, на отдѣлнитѣ хора, до бросъвестна работа, ако не искаме да имаме боленъ органъ, нужна е и добросъвестна, точна работа на отдѣлнитѣ органи, ако не искаме да имаме цѣлото тѣло болно!

Нужно е значи, прѣди всичко, издигане съзнанието за дългътъ — дългътъ на личността, на класата, на организацията — къмъ цѣлото, къмъ общото, къмъ Колектива. Нужно е ясното съзнание на отдѣлната единица за своя собственъ дѣлъ отъ всеобщата виновность за злото, което е обгърнало съ чернитѣ си лапи цѣлия животъ. Или — най-малкото, — нужно е уравновѣсяването на центробѣжната сила — егоизма (класовъ, личень, съсловень), съ центростремителната — алтруизма, любовта, която не прави разлика между свои и чужди.

Толкова просто е това, толкова лесно разбираемо, тъй ясно и недвусмислено ни го казва нашата учителка и майка. — Природата, че и най-проститѣ хора, че и самитѣ дѣца, ако не сж прѣдварително изпълнени съ прѣдубеждения, ще го разбератъ. . . А у насъ, за сега, и млади и стари сж прѣпълнени съ прѣдубеждения и измѣрватъ различнитѣ прояви на живота споредъ терка на тази или онази теория, философия, споредъ интереса на тази или онази класа или личность. . . Но това не е непоправима болка, въ природата и за нея лѣкъ има — страданието, и, най-малкото, не ще ни попречи да си уяснимъ истинския смисълъ и цѣлъ на организма, истинскитѣ причини на неговото разстройство, а това е равносилно съ намирането пжтя, изхода изъ настоящето отчаено положение.

Съ двѣ думи казано, виновността за всѣко едно лошо състояние се таи въ този, който се намира въ него т. е. всѣки самъ, съ своето поведение въ миналото, е причинилъ злото, което го постига днесъ. Подробно освѣтление върху това окултната наука дава и всѣки интересуващъ се може да изучи отъ нея разумното му обяснение, а ние отминаваме къмъ интересуващия ни въпросъ.

Нашиятъ организъмъ, организмътъ на народа въ който ние влизаме като отдѣлни клѣтки на различни органи — е тежко боленъ, достигналъ е до пълно разстройство!.. Органъ противъ органъ и клѣтка противъ клѣтка сж отправени и, като слѣдствие на това, пълна дезорганизация и още по-голѣмо зло за всички. . .

За всички, да, за всички!

Вий, които се тулите изъ кюшетата съ своята плячка, слѣдъ като сте използвали смѣтното врѣме за да се наградите „до колкото ви душа иска“, т. е. повече отколкото можете да носите; вий, които за смѣтка на другитѣ, обеднели тъкани и клѣтки, прѣтрупайте себе си съ излишни материали, които не можете да консумирате, да обработвате; вий, които използвахте даденото ви „високо мѣсто“ въ организма на Колектива за да играете роля на лентяи, на жестоки сѣдници и неразумни управители, вмѣсто да станете слуги на всички, каквито трѣбва да бждатъ всички заемащи това мѣсто, — мислите ли вий, че ще убѣгнете отъ вълната на разрушението, подигната, причинена отъ вашитѣ и тия на другитѣ неразумни дѣйствия? Надѣвате ли се, че ще останете незасѣгнати отъ отровата, която, образувана на отдѣлни мѣста, се разпространява изъ цѣлото тѣло? Вѣрвате ли, че ще се укриете, че ще се удържите въ крѣпостта на насилието, която тъй дълго и грижливо подготвяте, но която всѣки день се подмива отъ яростнитѣ вълни, тласкани отъ бурята на народното недоволство? Или врѣменнитѣ затишя сж за васъ радостенъ признакъ за вѣчно спокойствие? Или вий мислите че окования, запушения отъ една страна потокъ не ще намѣри другъ пътъ, друго отворстие за да ви залѣе? Не знаете ли, че и въ най-здравия котелъ парата само до едно врѣме, до единъ прѣдѣлъ може да се нагрѣва и послѣ — катастрофа?

Да не мислите да излѣжите природата? Да не мислите да заобиколите нейнитѣ закони, както, тъй-често, заобикаляте своитѣ, човѣшкитѣ закони? — Не! Голи ще ви съблече Тя, въ земята ще ви зарови и всичката ви натрупана масть, всичкитѣ ненужни ви, ограбени за смѣтка на другитѣ части материали ще прѣвърне въ торъ, върху който ще възрасти цвѣтята и плоднитѣ дръвчета ни Новия Животъ! Не, не се избѣгва отъ абсолютно точния, безпристрастния сѣдъ на Божията справедливостъ и, рано или късно, въ единъ нещастенъ за васъ день, вложенитѣ отъ Него закони въ Живата Природа ще ви отмѣрятъ съ сжщата мѣрка, съ която сте мѣрили и вие!

Денъ на сждъ ще бжде той и — тежко ви, ако не се свѣстите до тогава! . .

И тъй, натрупването на излишни вещества въ отдѣлнитѣ клѣтки и тъкани на народния организъмъ е първата голѣма причина за общата дезорганизация. . .

Ще можемъ ли да я отстранимъ? И какъ? . . Съ метода на операцията? Като изрѣжемъ болното, затлъстѣло мѣсто? Чрѣзъ революция, по тази или онази рецепта?

Какъ?! !

Природата ще ни научи!

Чували ли сте за „Природно лѣкуване“? Знаете ли, че операции, изрѣзване на отдѣлни части въ него не се позволяватъ? Не прѣдвиджате ли, че съ прѣмахването на една такава, макаръ и болна, макаръ и излѣзла изъ релситѣ на правилното си функциониране частъ, вие ще нарушите общата хармония на цѣлия организъмъ, която послѣ съ нищо не може да бжде възстановена?

Всѣки органъ, всѣка система, всѣка тъканъ въ общата постройка на организма си има свое собствено прѣдзначеніе, има си своя роля, която отъ никоя друга частъ не може да бжде изиграна. Ами ако това, което вие искате да изрѣжете е око, или ухо, нѣкой мозъченъ центъръ, нѣкоя жлѣза или нѣкоя частъ отъ храносмилателната система на цѣлия организъмъ? А нали иначе не може и да бжде?

Тогава? Не ще ли дойде, не ще ли засѣгне и васъ прѣдизвиканото отъ това общо разстройство на цѣлата система, въ която вие влизате като съставна частъ?

Въ живия организъмъ никаква отдѣлна частъ не може да бжде изрѣзвана, отхвърлена, защото никоя не е излишна: тя може да стане вредна за другитѣ поради неправилно функциониране, тя може да се изврати, да прѣстане да извършва както трѣбва своята длъжностъ, но това не значи, че тя е излишна: всички части сж еднакво потрѣбни, еднакво необходими за правилното функциониране на Цѣлото.

Съ това ние не искаме да кажемъ, че една полиция, като органъ за инквизиция, за измѣчване; че една войска, като органъ за потискане на народното негодувание, и за воюване съ другитѣ народи; че една бюрокрация, интелигенция, като затлъстѣлъ органъ, които повече приема отколкото дава, сж, въ настоящия си видъ, една целесъобразна необходимостъ за правилното функциониране на цѣлото. Ние не вѣрваме сжщо, че едно търговско съсловие, което има за своя главна цѣль да изсмучи и натрупа колкото се може повече сокове-печалби отъ народния организъмъ; че занаятчии, работници, отдѣлни професии, заключени въ грубитѣ рамки на своитѣ тѣсно професионални, класови интереси, сж органи, които, въ тая си именно форма и съ тоя си начинъ на дѣйствие, спомагатъ най-добрѣ за правилното функциониране на организма.

Не! Ний мислимъ, че всички тия, тъй дѣйствуващи кла-

си, съсловия, професии сж — болни органи, сж изгубили своето първично прѣдзначение като отдѣлни части на цѣлото, — изродили сж се, приели сж неестествени, уродливи форми и прѣдставляватъ една разбъркана, неправилна координация на силитѣ въ общата координатна система.

Да повърнемъ всѣка часть на мѣстото ѝ! Да дадемъ на всѣки отдѣленъ органъ неговата истинска, най-полезна за всички и за самия него служба. Да трансформираме изроденитѣ, отживѣли, останали назадъ въ потока на общата еволюция органи, като ги освободимъ отъ прѣтрупанитѣ, вредни вещества, за да настане една правилна циркуляция на соковетѣ и имъ дадемъ нови, идеални форми, които да съответствуватъ на по-висшитѣ изисквания, които общечовѣшкия Духъ ни поставя днесъ.

Какво значи това?

Това значи, че въ единъ идеаленъ, правилно функциониращъ, развилъ се и продължаващъ да се развива въ хармония съ природнитѣ закони колективенъ организъмъ — на всѣка една болна, извратена часть, на всѣки единъ отживѣлъ вече въ настоящата си форма, изгубилъ вече първичното си прѣдзначение органъ въ нашето болно народно тѣло — съответствува единъ идеаленъ органъ, една правилно работеща, имаща правилна форма и поставена на своето мѣсто часть въ тоя идеаленъ организъмъ.

Това значи, че въ едно бждаще, идеално общество, въ единъ обновенъ, възроденъ, излѣкуванъ отъ разяждащитѣ го въ миналото язви социаленъ, народенъ организъмъ има мѣсто и работа за всички налични днесъ, въ болния организъмъ, сили, класи, корпорации, течения, само че — въ малко по друга форма и при другъ начинъ на работа, изключващъ всѣки паразитизъмъ и абсолютизмъ на отдѣлнитѣ, влизащи въ него еденици.

Това значи, че имаме нужда отъ трансформация и урегулиране на дѣйствуващитѣ сили, а не отъ операция и подпушване на извѣстни течения. Съ други думи: вмѣсто отъ търговци-спекуланти, обществото се нуждае отъ добросъвестни и способни разпрѣдѣлители на икономическитѣ блага за всички отдѣлни личности, за всички класи и съсловия. Вмѣсто отъ бюрократи, управници, вършещи една паразитна работа и издаващи неразумни, егоистични заповѣди-закони, то се нуждае отъ поставени на своето мѣсто — чувствуващи се като слуги, а не като господари, регулатори на общия ходъ на социалния организъмъ, всички нареждания на които да бждатъ проникнати съ пълна разумность, безъ да се увреждатъ едни за смѣтка на други, вземайки прѣдъ видъ интереситѣ на всички, и прѣдоставяйки, по възможность, пълна свобода на всѣка група, на всѣка отдѣлна личностъ, на всѣко идейно течение да се развиватъ така, да работятъ и уреждатъ своя животъ така, както сами тѣ желаятъ: да си създадатъ и провѣрятъ не

практика годността имъ, такива форми на животъ, каквито тѣхния идеалъ имъ подказва, каквито тѣхното творческо въображение имъ чертае и каквито наличнитѣ въ тѣхъ сили могатъ да изградятъ! Но — само за себе си! Безъ да се бъркатъ и налагатъ на другитѣ, безъ да увреждатъ тѣхнитѣ интереси, безъ да нарушаватъ чуждата свобода съ опититѣ си да наложатъ нови форми и на тия, на които тѣ се ще прилѣгатъ, било защото не сж дорасли, било защото иматъ друго прѣдназначение, други пжтъ въ живота.

Такива „управници“ въ бждащето общество биха били това, което сж трансформаторитѣ, регулаторитѣ, прѣдавателитѣ въ единъ механизъмъ, конто не сами създаватъ законитѣ, по които се движитъ той, а само изпълняватъ заповѣдитѣ и работятъ съгласно абсолютнитѣ закони на природата. Съ други думи, такива управници биха били изпълнители на Божественитѣ, природнитѣ закони, които не зависятъ отъ човѣка, всички биха подпомагали, и никому не биха прѣчили, даже и на тѣзи, които, влюбени въ блестящия прѣдъ очитѣ имъ и силно привличащъ ги идеалъ на Безвластието, биха поискали споредъ неговитѣ изисквания да наредятъ своя животъ, безъ, разбира се, съ властѣта на своето насилие да искатъ да наложатъ това и на другитѣ, и безъ да отнематъ нѣщо, безъ да използватъ за тази цель друго, освенъ своята трудоспособность, своята воля за свобода и новъ животъ, своята разумность и своята любовъ къмъ нѣщо по-високо, по-възвишено отъ другитѣ егоистични форми на животъ, които съответствуватъ на едно пограничено, по-неразвито съзнание — — — — —

Но кога ще стане всичко това? Какъ, при какви условия е възможно то? Кои сж прѣдпоставкитѣ, които ще накаратъ всѣки отдѣленъ органъ да дѣйствува целесъобразно, да бжде на своето мѣсто, да изпълнява своето прѣдназначение въ хармония съ всички и за обща полза?

Отъ какво се състои отдѣлния органъ въ физическия организъмъ? — Отъ клѣтки! Ако клѣткитѣ сж чисти, здрави, ако тѣ работятъ правилно, ще имаме и правилни, свободни функции на цѣлия организъмъ. Отъ какво се състои отдѣлния органъ въ социалния организъмъ? — Отъ личности! — Ако тия личности бждатъ чисти, здрави, ако тѣ работятъ правилно, ако тѣхното съзнание бжде проникнато отъ духа на колективизма, не повече, а само толкова, колкото клѣткитѣ на единъ физически организъмъ сж проникнати съ този духъ, то ние ще имаме правилно функциониране на обществения организъмъ.

Значи личността — отдѣлната клѣтка въ тѣлото на социалния организъмъ, е основната еденица, отъ работата, отъ държането на която е обусловено състоянието на цѣлото общество, на цѣлия организъмъ. А ако тази личностъ, ако тази клѣтка е изгубила, е забравила въ водовъртежа на живота своето истинско прѣдназначение, ако

тя е изгубила духътъ на колективизма, който би я свързвалъ неразривно и би хармониралъ дѣйствиата ѝ съ тия на другитѣ, ако тя е обладана отъ егоцентрически стемежи и се укрѣпява и трупя въ себе си, произвеждайки по такъвъ начинъ излишни вредни, отровни вещества, които тровятъ цѣлото тѣло, както и самата нея! . .

Тогава? . . Какво да се прави съ една такава, излѣзла отъ релситѣ на правилното си функциониране частъ на цѣлия организъмъ?

Пакъ природата ще ни научи!

Чували ли сте за благотворното дѣйствие на нейнитѣ, на слънчевитѣ лъчи върху отдѣлнитѣ клѣтки, върху единъ органъ, върху цѣлия организъмъ? Знаете ли какъ, при въ-що отнасяне съ тѣхъ, тѣ могатъ да замѣнятъ вашия лѣкаръ, вашия хирургъ и цѣла аптека съ медикаменти и препарати? И не само да го замѣнятъ, но и да извършатъ нужната за оздравяване работа много по-добрѣ, много по-ефикасно и безъ загуба на едно за да се придобие друго!

А знаете ли още, какъ дѣйствува слънчевата свѣтлина на Божията Истина върху умоветѣ, сърцата и волитѣ на хората, прѣкомѣрно жадни за едни или други суетни придобивки, разтворили уста да погълнатъ и това, което, въ сжщностъ, ще ги обремени, ще измъчи стомаха имъ, ще ги прѣтрупя съ излишници и ще ги направи негодни за работа и съзнателенъ животъ! Ще ги направи полу-хора, полу-животни, съ съзнание потъмнѣло, потънало въ мрака на материалното, несжщественото, ще ги лиши отъ най-хубавото, отъ най-свѣтлото и красивото въ живота!

Знаете ли що е новото съзнание, което тази Истина ни носи? — Съзнанието че ние, отдѣлнитѣ човѣци, сме нѣщо много повече отъ отколкото слѣпъ механизъмъ, създаденъ по прищѣвката на случая и тласканъ къмъ своя вѣченъ и неизбѣженъ край отъ една слѣпа, но неумолима сѣдба; съзнанието, че намъ е отредено да играемъ много по-велика роля, че имаме много по-велико прѣдзначение, отъ колкото това на жалки едnodневки, появяващи се за мигъ на арената на живота и отново безслѣдно изчезващи. Съзнанието, че ний, човѣцитѣ, сме живи духове, искри отъ Божиятъ пламъкъ, излѣзли и отново връщащи се къмъ Него, — сжщества, неразривно свързани едни съ други, прѣдъ които се разкрива цѣлата вѣчностъ съ своята свобода и красота, съ своитѣ възможности за все по-голъмо и по-голъмо съвършенство!

Знаете ли, какво може да направи това съзнание?

То може да прѣвърне гъсеницитѣ въ пеперуди! И ако днесъ ние всички, или по-голъмата частъ отъ насъ сме, по степенъта на своето съзнание, гъсеници, поглъщащи всичко и трупаци на гърба си, едва можейки да се движатъ или потънали въ благото на своитѣ пороци и недостатъци, то, дали убиването на тия гъсеници е един-

ствения изходъ изъ това положение — Не! Подъ дѣйствието на разумнитѣ природни закони, подъ свѣтлината на Божията Истина и топлината на Божията Любовь, тия гѣсеници ще се прѣвѣрнатъ въ пеперуди! А ний трѣбва да правимъ всички усилия за подпомагане, за улесняване на това прѣвѣрщение и търпеливо да чакаме момента на неговото реализиране, което едничко ще разрѣши болнитѣ въпроси, както на отдѣлната личностъ, така и на цѣлокупния животъ.

А какъ дѣйствуватъ вълшебнитѣ лъчи на тази Истина? — Тѣ разтварятъ, изпаряватъ, изгонватъ всичката нечистота на човѣшкия умъ, слѣдъ като той се изложи на благотворното имъ дѣйствие. Тѣ разкриватъ прѣдъ вѣтрѣшния погледъ на нравствено болния човѣкъ картината, образа на неговата сжщностъ, показвайки му, научавайки го да различава — реално отъ нереално, сжщественно отъ несжщественно, врѣменно отъ вѣчно, отклоняватъ неговитѣ едностранчиви стремежи къмъ материалното, отправятъ погледа му къмъ ценното, къмъ истинското, къмъ вѣчното — духовнитѣ постижения, духовнитѣ цѣнности. Тѣ запалватъ въ него жаждата за всестранно осъвършенствуване, за облагородяване и морално издигане редомъ съ развиването на интелекта и волевата сила, при което материалнитѣ блага не ще се явяватъ вече като цѣль, въ гонидбата за която да се навѣрлятъ единъ върху другъ братъ върху брата, а само едно срѣдство, условие, което спомага, при извѣстни обстоятелства, за правилно развитие на хората. Тѣ — лъчитѣ на тази Божествена Истина пробуждатъ въ него висшия, истинския човѣкъ, разпалятъ въ буенъ огънь тлѣещата до тогава Божия искра въ неговата душа и му даватъ да се почувствува като Духъ, като синъ на Бога, като сжщество, жадно за Свѣтлина, за Свобода и Красота, а не само като тѣло, нуждаещо се отъ това и това за своето функциониране. . . Тѣ, лъчитѣ на Истината, която днесъ най-ярко ни се възвѣстява отъ Слънцето на Новото Учение, пробуждатъ къмъ животъ Божественото съзнание въ човѣка, — въ най-ниско падналия даже, въ „безвъзвратно изгубения“, потъналия въ тинята на материята, на алчността и егоизма човѣкъ и съ това създаватъ, прѣтворяватъ, градятъ: създаватъ нови хора — дѣца на Новото Човѣчество и строители на Новия Животъ; прѣтворяватъ, трансформиратъ съзнанието на изостааналитѣ назадъ, издигатъ го разширяватъ го до степенъ на всеобхватностъ въ тия, които сж вече облѣхнати отъ пролѣтния лѣхъ на раждащия се Новъ Животъ: тѣ градятъ свѣтлото Бждаще, градятъ дългоочакваното Царство Божие на земята!

Защото какво повече отъ създаването на новия човѣкъ е нужно за това?

А може ли нѣщо подобно да бжде направено съ вашитѣ методи? Може ли, съ силата на оржжието, всрѣдъ потоцитѣ кръвъ пролѣна въ борбата, да се изгради цар-

ството на блънувания идеалъ, неопетненъ отъ кървавитъ пари, отъ ужаснитъ привидения на падналитъ жертви? Нима мислите върху трупове, върху грамади кости и потоци кръвъ да изградите кристалния дворецъ на общечовъшкото щастие, който, въ сжщностъ, би билъ затворническа кула на възгордѣни и заключени въ веригитъ на материята човѣци, които, понижавайки своето съзнание до степенъта на животнитъ, самовнушавайки си че сж такива и забравяйки свещения езикъ на душитъ — любовта, който ги е свързвалъ, съ когото сж е разбирали нѣкога и — започвайки да говорятъ всѣки единъ на езика на своитъ собствени егостически интереси, ще свършатъ като се самоизядатъ.

Материалистическиятъ мирогледъ, бойното оржие на една горда, но шаткава крѣпостъ е едно гъсто було, което притуля, замъглява Божественото съзнание въ човѣка, прави хората по-малко хора, приближава ги къмъ животнитъ, отправяйки всичкитъ имъ погледи къмъ материалното и по такъвъ начинъ вмѣсто напрѣдъкъ докарва израждане: обвързанъ въ веригитъ на съзнанието, че е животно, материя, случайно сцепление на молекули, човѣкъ лека-полека придобива влечение да се проявява като такава.

Не! Не се изгражда съ кръвъ и ужаси, върху трупове и кости царството на Свободата, на Братството и Равенството. Не изъ буйно разгорѣнитъ, адски пламъци на междукласовата умраза ще изплува реализирано, въплотено на земята — видението за Новия Животъ.

Само Любовта, само едничка Божията Любовь е въ сила да разтопи твърдитъ частици на умразата, алчността, завистта, обвили като стоманенъ пръстенъ беднитъ човѣшки сърца, да пробуди и разпали въ тѣхъ свещенния огънь и да прѣобрази лицето на свѣта, свързвайки всички въ едно хармонично цѣло и освобождавайки ги отъ веригитъ на отдѣлността, на егоизма!

Само Божията Истина, издигайки съзнанието на човѣка до истинско познаване на себе си, може да му посочи истинския, вѣрния пътъ къмъ идеала, да му разкрие неговата Божествена сжщностъ, издигайки го до недосегаеми висини!

Само Божията сила, само силата на Божия Духъ въ човѣка може да даде оня мощенъ потикъ, който е нуженъ за прѣвъзмогването на хилядитъ пречки, за разкъсване на тежкитъ вериги, за пълното освобождение отъ това, което тежи, което потиска жадуващата просторъ душа на човѣка!

*

Нашия народъ е боленъ, тежко боленъ! Неговия организъмъ е обхванатъ отъ пълно разстройство. Органъ противъ органъ, тъканъ противъ тъканъ, клѣтка противъ клѣтка! Едни сж прѣкомѣрно надебелели, други сж изгладнели. Храната не се разнася еднакво. Кръвообръщението и лимфатичната система не работятъ правилно.

Нѣма да търсимъ виновния, защото такива сме всички. Нѣма да прибѣгваме до искусствено лѣкуване, да си служимъ съ хапове-закопи или съ усложняващи положението операции!

Какво да се прави?

Да се изложимъ на слънцето на Божията Истина — Тя ще просвѣтли умоветъ ни и ще ни посочи правия пѣтъ за излизане отъ това забъркано положение.

Да възприемемъ Божията Любовь — тя ще стопи ледената обвивка на сърцата и ще разлѣе вълната на братското единение по всички страни на свѣта.

Да се оповаваме само на Божията Сила, на силата на Божия Духъ въ насъ — тя е, която ще ни освободи, ще ни изтрѣгне изъ лапитъ на злото и ще ни издигне!

И — нашия народъ ще бжде здравъ, морално и физически, трудоспособенъ и годенъ за великата роля, която трѣбва да изиграе въ Бждащето. Само тогава той ще придобие силитъ, нужни му за да може да издържи гигантския напоръ на буритъ, които ще го блъскагъ, ще му се съпротивляватъ въ възхода му по неговия стрѣменъ пѣтъ нагорѣ. Само тогава той ще заслужи напълно завидния дѣлъ, който сждбата му е прѣдзначила, и ще засияе като Слънце, изгрѣващо надъ една Нова Земя и възвѣстващо единъ Новъ День!

(слѣдва)

Стефанъ.

Славянството.

Душа славянска,
Отворена за цѣлата вселена пазва,
Чело разкрито,
Сърце говоряще съсъ Бога.
По снагата ми трѣпки плѣзнатъ,
Когато твоето величие възстане
Прѣдъ мене сяйно, катъ лазуръ възто-
ченъ.

Дерзай славянска душо!
На твоитъ скрижали съ мощенъ пла-
мъкъ

Закона свой написа Богъ:

Любовъ.

И сложи въ тебе своя подпись:

Богъ.

Ново Учение

(продължение)

ПРИЧИНИТЪ НА МИЗЕРИЯТА. КАМШИКА.

Поставяйки си за цѣль Свободата, сгремейки се къмъ нея и търсейки пжтищата за нейното достигане — за да можемъ да ги намѣримъ, ние трѣбва прѣдварително да се запознаемъ добрѣ съ сегашното състояние на човѣчеството, съ състоянието на робството, да го изучимъ добрѣ въ най-малкитѣ му подробности, да намѣримъ и най-малкитѣ причини за всѣко отрицателно явление, да систематизираме своитѣ знания, да обобщимъ изученитѣ факти и, по такъвъ начинъ, откривайки причинитѣ на нежелателнитѣ ни нѣща, да извадимъ своитѣ заключения, да ги формулираме въ закони, за да можемъ водейки се по тѣхъ, да избѣгваме да отстраняваме, за напрѣдъ, причинитѣ, които биха дали вредни послѣдствия въ бъдаще. За да можемъ да изработимъ нови методи за работа и осъвършенствуване на обществото и личността, което въ сжщностъ значи да изучимъ и влеземъ въ хармония съ природнитѣ закони, да възприемемъ тѣхнитѣ методи, да и сътрудничимъ или, най-малкото, да не и се противопоставяме въ нейната непрѣстанна работа по нашето усъвършенствуване.

Всичко това прѣдставлява една огромна работа, за чието извършване се изисква голѣма подготовка, голѣми познания, излизащи вѣнъ отъ кръга на съврѣменното официално знание, изисквати се дългогодишни, търпѣливи изслѣдвания, които не сж по силитѣ на единъ обикновенъ човѣкъ и за чието извършване е абсолютно необходима една много по-силна свѣтлина, отъ тази на официалната наука. Необходима е свѣтлината на окултната наука, която прониква и ни освѣтлява най-дълбокитѣ, истинскитѣ причини на изслѣдванитѣ факти.

Всичката тази подготвителна за нашия по-нататъшенъ градежъ и непосилна за нашитѣ собствени сили работа е вече отдавна и блѣскаво извършена отъ първитѣ синове на човѣчеството, днесъ окултни учители, ржководители на своитѣ по-малки братя. Тия, стоещи далечъ прѣдъ насъ по стълбата на еволюцията сжщества, бидейки винаги въ течение на цѣлокупния развой на човѣчеството, поставили си за задача да му служатъ, да направляватъ неговитѣ несигурни, младенчески стъпки напрѣдъ, и познаващи до съвършенство неговитѣ нужди на момента, ржководейки се отъ великия, прѣдначеранъ въ началото на вѣковетѣ Божественъ Планъ за всеобщата еволюция, който съ съвършенна разумностъ прѣдвизжда всичко, сж се явявали тъкмо тогава всрѣдъ очакващето ги вече човѣчество, когато това е било най-необходимо, най-цѣлесъобразно, спорѣдъ прѣдвизданията на Плана. И при всѣко свое слизане, вѣплотяване на земята, тия членове на Великото Бѣло Братство, което ржководи човѣшката еволюция и глава на което е Христосъ, сж донасяли съ себе си тъкмо това, което, въ дадения моментъ, спорѣдъ степента на развитие, до ко-

ято тогава е било достигнало човѣчеството, му е било абсолютно необходимо, като единъ прѣдварително набѣлязанъ въ общата програма урокъ, съ който то започва новъ класъ отъ своето многовѣковно ученичество на земята. Тия велики Бѣли Братя, всѣко явяване на които е давало новъ тласкъ, е означавало нова ера въ историята на човѣчеството, сж били, изъ извеснитѣ ни отъ официалната история имена: Рама, Кришна, Буда, Мойсей, Христосъ, Конфуции, Заратустра, Мохамедъ и т. н. и редица други, спомена за които е запазенъ само въ народнитѣ, останали отъ дълбока древность митове и легенди, и чиято история, неподправена, чиста отъ прѣбначаване на фактитѣ и прибавки, е записана, въ своитѣ подробности, само въ окултнитѣ анали на нашата земя. Все пакъ, въ окултната литература, общедостъпна или скрита, има много подробности, отнасящи се до идванѣто и ролята на Учителитѣ на човѣчеството въ миналото.

Днесъ човѣчеството отново се намира прѣдъ прага на единъ сждбоносенъ завои на историческия си пѣть. Още единъ пѣть, прѣдчувствайки вече зората на Идващия День, милиони погледи, изхождащи изъ мрака на обгрѣщащата ни нощъ, сж приковани къмъ хоризонта на Бждащето. Още единъ пѣть милионитѣ рѣцѣ на търсѣщитѣ сж издигнати нагорѣ, чакайки, искайки, молейки се за това, безъ което тѣ не могатъ, безъ което тѣхния животъ е непоносимъ, — слънчевата свѣтлина, която ще имъ посочи най-вѣрния пѣть къмъ идеала — освобождение отъ тъмнината, отъ оковитѣ на досегашното робство.

И днесъ, както винаги въ миналото, — въ момента на най-голѣмото очакване, най-голѣмото напрѣжение, въ момента на най-голѣмия студъ въ сърцата на хората, на най-гѣстия мракъ, прѣдшествуващъ утренната дрезгавина, Учителя на Новото Учение запали Слънцето на Любовта, Мждростъта и Истината на нашия хоризонтъ, което стопля сърцата ни съ своите мощни лѣчи и, освѣтлявайки причинитѣ на нашето досегашно робство; ни сочи вѣрния пѣть къмъ освобождение!

Изслѣдването на дълбокитѣ, на истинскитѣ причини на човѣшката духовна и материална мизерия, което е отъ капитална важность, което е абсолютно необходимо за изработване на методитѣ за освобождение отъ тази мизерия, е една часть отъ Новото Учение и който иска да я изучи въ нейния първоисточникъ, трѣбва да се обърне къмъ Бесѣдитѣ отъ Учителя, а ние по-долу даваме това, което, споредъ силитѣ си и споредъ разбиранията си, сме извлекли отъ тамъ.

*

Висшето ржководство на човѣчеството, безъ да се гледа на неговата абсолютна разумность и справедливость — покрай другитѣ срдства за направляване и възпитаване на своитѣ малки неразумни дѣца — хората — държи въ рѣцѣтѣ си и камшикъ! И неговото дѣйствие често сж изпитвали и изпитватъ както цѣли общества и народи, така и отдѣлнитѣ лмчноси въ своя животъ. Този камшикъ е едва ли не всесиленъ и всепроникващъ. Никой не е застрахованъ, че единъ день не ще изпита върху себе си

неговото дѣйствие. Никой не може да ни спаси отъ него тогава, когато ний, съ своето поведение, съ своето неразумно, нехайно отнoшение къмъ природнитѣ, Божиитѣ закони, си го заслужимъ. И нѣма нито единъ народъ, нѣма нито една обществена класа, групировка, нито една отдѣлна личностъ, която, нѣкога, въ миналото, или пъкъ днесъ, да не се е гърчила, да не е изнемогвала подъ неговитѣ тежки удари! — До тогава, докато болката отъ тѣхъ не постигне своето въ изостаналитѣ назадъ индивиди и групи — да ги подтикне напредъ! До тогава, докато не стигне до своя краенъ прѣдѣлъ, до кулминационната точка на страданието, въ тия, които сж напълно заспали, които сж изоставили съвършено своето развитие, защото само това е въ сила да пробуди тѣхното съзнание! До тогава, докато съвършено не съсипятъ, не тласнатъ въ гроба отживѣлата, полуизгнила, негодна вече за дѣненъ животоу форма на една личностъ или колективъ, освобождавайки духовното начало отъ веригитѣ на изродения, не можещъ повече да му служи носителъ, за да може, слѣдъ извѣстно врѣме, да се прояви при по-благоприятни условия и чрѣзъ ново, по-годно за цѣлата тѣло.

Камшика, казватъ хората, е за животнитѣ, които не разбиратъ отъ думи. Това значи, че тѣ, животнитѣ, могатъ да разбиротъ само камшика. По сжщия начинъ и хората, класитѣ, народитѣ, които не разбиратъ, думитѣ-прѣдупрѣждения, отправени къмъ тѣхъ съ цѣлъ да ги повърнатъ въ пѣтя на правилния развой въ хармония съ природнитѣ закони, — прѣдупрѣждения отначало леки, тихи и, послѣ, все повече и повече усилващи се. — разбиратъ само думитѣ на камшика.

Камшика — този тѣй-важенъ факторъ, който, въ миналото, е игралъ едва ли не първенствующа роль въ подтикването на човѣчеството напредъ, трѣбва да се уясни въ своитѣ дѣйствия много добръ за тия, които искатъ да иматъ едно правилно схващане за силитѣ, които движатъ човѣка и човѣчеството въ тѣхния пѣтъ прѣзъ вѣковетѣ.

И тѣй — какво значи „камшикъ“ въ историческия развой на човѣчеството и на отдѣлната личностъ? — Камшикъ, това е робството мизерията, ограниченията отъ всѣкаквъ видъ. Това е е насилието, което ние изпитваме върху себе си, било отъ страна на подобнитѣ си, било отъ страна на условията, като, и въ двата случая, еднитѣ и другитѣ служатъ като изцѣлители на санкциитѣ, които Живата Природа прилага спрѣмо насъ. Камшикъ — това е всѣко страдание, всѣки ударъ на сждбата, всѣко неочаквано сполетѣло ни нещастие, които идватъ: — или да ни спасятъ отъ по-голѣмо такова, разкривайки очитѣ ни тѣкмо на крачка отъ бездната; да пробудятъ съзнанието, да направятъ по-пластични, годни да възприематъ по-висшитѣ трептения на единъ новъ животоу, — задремалитѣ въ тията на животинското съществуване хора, или да ги освободятъ отъ тежки кармически задѣлжения останали отъ миналото, съ чието изплащане тѣ ще се освободятъ отъ едно тежко бреме. Камшикътъ — това е най-великото благо, което Живата Природа може да изпрати на този, който е заспалъ въ обятията на илюзията, или попадналъ подъ пълната власть на лѣ-

ността, слѣдъ като всички други срѣдства сж се оказали неспособни да пробудятъ неговото съзнание, да го извлекатъ изъ тянята, въ която е попадналъ.

Гладътъ, напрімѣръ, е камшикъ! И какъ добръ бива разбираанъ той отъ хората, които обичатъ да се излежаватъ, или които не сж имали способността да прѣдвиждатъ, да взематъ мѣрки за бждащето — колко послушни се показватъ тѣ къмъ неговитѣ заповѣди! А той ги учи на разумность, той ги учи на трезвость и работливость, когато ситостъта и благоден твието не могатъ да направятъ това. Често пжти, и даже винаги при личности, които нѣматъ самодисциплина, не сж господари на себе си, тѣ дѣйствуватъ тъкмо обратно — приучватъ къмъ лѣнность и приспиватъ, замѣгляватъ съзнанието. А гладътъ — това е „единъ великъ лостъ на прогреса“, както го наричатъ и мнозина учени.

Когато единъ човѣкъ изпусне ржководнитѣ нишки на своя животъ, когато той се остави да бжде овладанъ и влаченъ стъ своитѣ слабости и пороци, той се прѣвърща съ течение на врѣмето въ едно безволно сжщество, съ което условията и силитѣ на злото си играятъ, както вѣтѣра съ отбруленитѣ листи. Той изгубва самоуважение, изгубва и уважението на другитѣ, на които, често, той почва да служи за подигравка и чиито обиди той трѣбва да търпи. Това е камшика на Живата Природа, когото той, рано или късно, ще разбере. Вънъ отъ волевото безсилие, т. е. слабостъта на характера въ единъ човѣкъ, който не може да се владѣе, и умствената тжпота — неспособността му да разбере, да схване едни по-висши истини, и нечувствителността на сърцето му, — неспособността му да прѣживѣе трепетитѣ на по-висши чувства, показватъ, че камшика е игралъ. Това показва, че този човѣкъ е изоставилъ въ едно или друго направление своето развитие и, като слѣдствие на това, е свързанъ въ веригитѣ на своето волево, умствено или нравствено безсилие, въ зависимость отъ това, въ кое отношение е бездѣйствувалъ.

Има една основна истина, която се покои върху Божественния законъ за абсолютната справедливость, истина, която е отъ грамадна важность за живота на всѣки единъ човѣкъ и която Новото Учение хвърля право въ очитѣ на на хората, макаръ че малцина сж още тия, които могатъ да издържатъ нейната свѣтлина: нѣма никакво робство, нѣма никакви вериги и ограничения, освенъ тѣзи, които човѣкъ самъ си е наложилъ, самъ си е заслужилъ и подготвилъ. . . Какъ? Кога? — На това окултната наука отговаря подробно и точно за всѣки единъ отдѣленъ случай, посредствомъ закона за връзката между причинитѣ и послѣдичитѣ, за връзката между сегашното ни състояние и дѣйносттата ни въ миналото — закона за Кармата, както се нарича още, който дава пълненъ отговоръ на нашитѣ питання: „Кой е виновенъ?“ — Прочетете я и ще видите. Само съ двѣ думи: „Каквото посѣете, това и ще пожънете“ — Ние днесъ жънемъ това, което сме сѣли въ миналото. А всѣки човѣкъ, въ дългата редица на минали животи, е поставилъ достатъчно пречки по своя днешенъ пжтъ, които той сега

трѣбва да прѣодолява съ усилия. Въ това именно прѣодоляване на вѣншнитѣ и вѣтрѣшни прѣчки, — паралелно съ което първи и усѣвършенствуването на човѣшкитѣ способности — се състои процеса на освобождението отъ веригитѣ, изковани въ миналото. Напр. имашъ единъ умъ лѣнивъ, неспособенъ да работи, да схваща нѣщата добрѣ. Това е една цѣлина, това е една буренясалана нива, която е такава поради твоето нехайство въ миналото и която ти трѣбва да обработишъ. Какъ се развива ума? Какъ се развиватъ различнитѣ способности? — Чрѣзъ съответна работа! Ще работишъ! Ще се стремишъ да наваксашъ изгубеното. Другъ изходъ нѣма. Ще съзнаешъ своята виновностъ! Нѣма да отдавашъ на нѣщо друго, на нѣщо вѣншно, причинитѣ за твоето мизерно състояние. Нѣма да казвашъ: „игра на случая“, „тѣй съмъ сѣ родилъ“, нѣма да обвинявашъ тогова и оногова, тѣзи или онѣзи условия, а ще се заловишъ здраво на работа, защото само съ усилия що можешъ да достигнешъ подобрене на твоето състояние. Това се отнася еднакво, както за материалния, така и за духовния животъ. Както въ единия, така и за другия, нѣма нищо, което ни се случва незаслужено, но това не значи, че ние сме свободни отъ дългѣтъ ни да работимъ за доброто на своитѣ близки, да правимъ усилия за подтикване тѣхното развитие, щомъ разполагаме макаръ и съ най-малкитѣ сили, годни за това. Напротивъ, проникнати отъ съзнанието, че всички ний сме клѣтки на едно огромно цѣло, чувствайки се неразривно свързани съ всички, трѣбва да употребяваме всички свои способности за общо добро.

И така, досегашния животъ е билъ животъ на робство, животъ на ограничения. Досега е било врѣмето на камшика. Досега човѣкъ е билъ силомъ тласканъ въ своя пжть. Причината за всичко това е ограничеността на неговото съзнание и склонността му да изостава назадъ, когато бжде оставенъ самъ на себе си. Обаче, неумолимитѣ закони го вързватъ и силомъ го влачатъ. Днесъ повечето хора и общества сж свързани и влачени, нѣкои се показватъ като че ли сами вървятъ, а само малцина сж ония, които, благодарение на своята разумностъ и работливостъ, вървейки въ хармония съ природнитѣ закони, притежаватъ свобода — свобода относителна разбира се, само въ рамкитѣ на тия закони.

И сега — ние поставяме въпроса тѣй: Отгдѣ ще дойде освобождението на човѣчеството и човѣшката личностъ? И, прѣди всичко, възможно ли е то? — Да, възможно е! Ако се взремъ въ отношенията на Живата Природа, на върховното ржководство, ще видимъ, че тамъ нѣма никакви излишни насилия или жестокости. Всички страдания и изпитания, които тя ни праща сж една необходимостъ за нашето растение. Камшика въ ржцѣтъ на Живата Природа е само едно срѣдство за събуждане на съзнанието. По тая причина то е само врѣменно и веднага прѣстава да се употребява, щомъ почерпимъ нужната поука. Но той пакъ ще дойде, ако ние отново заспимъ или бездѣйствуваме. Всичко това означава, че само човѣкъ у когото се пробуди съзнанието и започне да дѣйствува инициативата самъ да върви по пжтя на своето осѣвър-

шенствуване, безъ да прѣстъпя природнитѣ закони и безъ да чака да се употрѣбѣва камшикъ, насилие спрѣмо него, само той може да добие свобода. За ленивцитѣ, за неразумнитѣ, за безволнитѣ — нѣма свобода! За тѣхъ Живата Природа има камшикъ: болести, смъртъ, ограничения, материална и духовна мизерия, до тогава, докато не изработятъ въ себе си качества: работливостъ, чистота, разумность и самообладание. . .

Нѣма свобода, която може да се раздава даромъ. Свободата не се подарѣва. Свободата трѣбва да се заслужи — тя трѣбва да се извоюва съ умственни, нравственни и физически усилия — съ жертви. Безъ жертви нѣма свобода. Който не може да пожертвува нисшето за висшето, материалното за духовното, нека знае, че ще бжде робъ. Напрасно се лѣжатъ нѣкои, че свободата може да дойде по единъ вѣншенъ, механически начинъ, чрѣзъ промѣна на икономическитѣ условия. Напрасно нѣкои искатъ да минатъ за освободители. Напрасно други очакватъ да бждатъ освободени: никой никого не може да освободи. Той може да получи извѣстна подкрѣпка, но — всѣки трѣбва да се освободи самъ! Това значи, че всѣки, който възлюби свободата и пожелае да я достигне, получава всичко възможно съдѣйствиe отъ вѣчно бдящитѣ и подтикващи го къмъ това невидими ржководители на неговата сждба, но — той трѣбва да бжде готовъ за жертви и всичката падаща се нему работа по прѣвъзможване на своитѣ пороци, недостатѣци и неблагоприятни материални условия той трѣбва да извърши самъ, безъ да чака вѣншна помощъ, нѣщо, съ което ще се изпита силата на неговото желание за свобода.

Тѣй стоятъ работитѣ въ дѣйствителния животъ, такова е освѣтлението, което окултната наука дава: спящия въ човѣка Богъ, неговия Духъ трѣбва да се пробуди, защото само неговата сила може да го освободи отъ оковитѣ на днешното робство!

(слѣдва)

Стефанъ

Учитель

Вѣвъ трудния си пжтъ, о брѣтя, не разчитамъ
 На ваца помощъ: азъ ви зная —
 По пжтя ми нагорѣ не веднажъ
 Ще съ укоръ мойтѣ стѣпки да броите,
 И въ стрѣмнината горѣ ще остана самъ
 И Богъ едничекъ съ мене.

Но, брѣтя мои, все до гдѣто още може
 Ржцѣтѣ дайте — крѣпка е ржка ми,
 И радва ме безкрайно всѣка стѣпка
 Направена отъ васъ нагорѣ къмто върха;
 И тая радостъ всички мѣжи плаща
 И тази ми радостъ стига.

На най-високиятъ Върхъ.

Дали бѣ утро, или бѣ вечеръ, дали бѣ нощемъ, или бѣше день, — той не знаеше! Колко пжти слънцето бѣ изгрѣвало и залѣзвало отъ тогава, колко дни, мѣсеци, а може би и години бѣха изтекли отъ тоя моментъ — той не помнѣше: врѣмето като че ли бѣ изгубило правата си надъ неговото съзнание и минути, часове, дни, се занизаха въ непрѣривността на единъ Божественъ мигъ, който почива въ Вѣчността! . .

Той знаеше само едно, той помнѣше само едно: мига, въвъ който той, ученикътъ на окултната школа, чу гласа на своя Учителъ, който му казваше, че може да тръгне, че трѣбва да тръгне. . . Мига, въ който Учителя му подаде малката, запалена свѣщъ, възпламенена отъ огнения океанъ на Истината, която той трѣбва да занесе тамъ горѣ, горѣ, високо, на Върха!

По-високо отъ което и да е мѣсто, дѣто е стѣпвалъ човѣшки кракъ; по-високо отъ която и да е височина, на която се е издигалъ прѣди него човѣшкия блѣнъ; по-високо отъ който и да е върхъ, къмъ когото сж били отправени човѣшкитѣ стремежи!

Тамъ, дѣто витаятъ само свѣтлитѣ, безплѣтни Духове на Истината и Любовта; тамъ, дѣто сковаващия, непознатия на земята студъ позволява да живѣятъ само непрѣстанно излжчващитѣ топлината на Любовта сърца; тамъ, дѣто всѣка нечистота, всѣка лъжа е невъзможна и като тежъкъ камъкъ се събаря надолу, въ низинитѣ, отъ които е изпратена, още сжщия моментъ, щомъ се допрѣ до границата на непристѣлното Царство на Истината и Любовта! . .

Тамъ той трѣбва да занесе свѣтлината, дадена му отъ Учителя, тамъ трѣбва да разгори малката свѣщица въ мощенъ пламъкъ, който, разливайки яркитѣ лжчи на свѣтлината по всички посоки, ще привлече погледитѣ и ще покаже пжтя на всички залутани въ мрака, въ низинитѣ на живота брата, въ безпжтица потънали въ лѣпкавата материя и напразно досега простиращи ржцѣ за помощъ, за лжчъ отъ свѣтлина въ тая тъмна нощъ. . .

*

Тамъ, на най-високия Върхъ, който се вижда отвсждѣ, който никой строежъ на гордата човѣшка мисль не засѣня, който, загърнатъ въ ледъ и снѣгъ, непрѣстанно, търпѣливо, день и нощъ бди отъ страхотнитѣ висини, като всевидяще Божие око, което съ безгранична любовъ и съ дълбоко скрита скърбъ наблюдава и приканва, зове къмъ себе си — насъ, малкитѣ, слабитѣ сжщества, разпрѣснати въ долинитѣ и пълзящи по вси страни.

Насъ, жалкитѣ въ настоящето си положение, безсилнитѣ, изцапанитѣ въ калъта на живота, окованитѣ въ двойнитѣ вериги на материята, едва едва кретащи подъ непоносимата имъ тежестъ: едни — простиращи вече ржцѣ къмъ небесата, други — спокойно заспали въ обятията на измамата, опоени отъ нейния фалшивъ блѣсъкъ, трети — съ нечувана яростъ борещи се и безрезултатно опитващи се да скъсатъ веригитѣ, които ги стѣгатъ, — безъ да притежаватъ ключоветѣ, безъ да иматъ знанието нужно за това.

Насъ — беднитѣ, смѣшнитѣ, нищожнитѣ маски, всѣка отъ които скрива чертитѣ на единъ богъ; насъ, — великитѣ духове, синове на Необятния, искри отъ всеобгръщащия Пламъкъ на Неговата Любовь, свързани въ материята, потънали въ калъта, намъкнали грубата дреха на животинскитѣ желаня и страсти, ограничени въ тѣсния затворъ на едно микроскопично съзнание, забравили своя произходъ и пищнитѣ дворци на Баща си, които, въ строго мълчание, редица въкове, день и нощъ очакватъ нашето завръщане.

Насъ, — блуднитѣ синове на своя безкрайно любящъ Баща — задигнали и безогледно разпиляващи бисеритѣ, съ които Той ни е надарилъ, изоставили, прѣнебрѣгнали Царството, въ което Той отвѣки ни и прѣдопрѣдѣлилъ да царуваме, изгуляли, изпили всичкото отнесено съ насъ богатство и накрай легнали и дѣлещи жлждитѣ съ свинитѣ на она великъ свинаръ, нареченъ Сатана!

Насъ — и тука даже — продали се за слуги на лукавия срещу жалката цѣна на неговия жлждъ, прахосали всичко, забравили всичко, безъ никакво чувство на благодарностъ къмъ Този, който тъй-богато ни е надарилъ, безъ никакъвъ споменъ за Него; — и тука даже — ни прослѣдява и намира Неговата безгранична, всепроникваща Любовь! И тука даже, въ калъта и тресавищата, въ които сме потънали, идва Тя! Не се свѣни, не се страхува, че ще я изгонимъ, не се бои отъ хилядитѣ прѣпятствия. Прѣвъзмогва всичко, прѣзира всичко, — всичко прѣтърпѣва!

Тя, — чистата, Тя, — свѣтлата, Тя, — неопетнената — Любовьта! Дошла при насъ, въ калъта, заради насъ напуснала свѣтлитѣ чертози на Бога, — изтърпѣва даже и нашитѣ присмѣхи! Не си отива даже и когато я гонимъ! Не се обижда даже и когато я клеветимъ! . . . А само тихо, тихо, — отдръпва се и чака. . . чака. . . чака. . . Тя, — Любовьта! Тя, — Единствената, която може да направи всичко това! Тя — незамѣнимата, плътъ отъ плътъта и кръвъ отъ кръвъта, първата дъщеря на Бога-Отецъ. . . Любовьта, която ще ни освободи, Любовьта, която ще ни изтръгне изъ обятията на измамата, Любовьта, която ще разкъса веригитѣ, съ които нашия земенъ господаръ ни е оковалъ и ще ни възвърне отново изгубения Рай; — Тя, нашата Спасителка — Божията Любовь! — — —

Той спрѣ внезапно потока на мислитѣ си, прѣкрати,

въ единъ мигъ, бурята на порива, който го бѣ обхваналъ и отнесълъ тѣй далеко и се вслуша: вгледа се нѣкъдѣ въ себе си, безъ материаленъ обектъ на погледа си, вгледа се съ духовния взоръ на ясновидеца, вслуша се съ ухото, за което прѣгради, разстояния нѣма — и ги видѣ, и ги чу!

Той видѣ тѣхъ, той чу тѣхъ — своитѣ братя, останали тамъ долу, въ низинитѣ на живота, обгърнати отъ тъмнината на ношъта, безспирно газещи въ калъта, влачейки тежкитѣ вериги, съ които Сатана ги бѣ оковалъ.

Той видѣ ясно, до най-малкитѣ подробности, какъ тѣ се лутаха, какъ тѣ бродѣха по всички възможни направления всрѣдъ гъстия мракъ, не виждащи по-далечъ отъ крачка прѣдъ себе си. Той видѣ, какъ нѣкои отъ тѣхъ падаха, потъваха въ калъта, отново ставаха, правейки грамадни усилия, и пакъ падаха не виждайки къдѣ вървятъ, не можейки да съзратъ изходенъ пѣтъ изъ тия тресавища. Видѣ, какъ тѣ простираха рѣцѣ къмъ нѣщо, къмъ нѣкого, когото и сами не познаваха, — да ги освободи. Видѣ, какъ едни бѣха примамвани отъ измамни видения, водещи стѣпкитѣ имъ право къмъ безднитѣ; какъ други лежѣха въ полусъзнание, проявяващи само живота на животното, достигнали да бждатъ доволни отъ своето положение и не мислѣйки да се помръднатъ отъ мѣстото си.

Той чу отчаенитѣ вопли, писъци, проклятия, молитви, които долитаха отъ тамъ, пронизвайки мрака на ношъта; чу ужасния, адския хоръ на на златото, веригитѣ и оржжията, ржководенъ отъ Сатана; чу дълбокитѣ въздишки, изтръгнати изъ наболѣлитѣ гърди на хиляди пѣти победенитѣ, все още влачещи веригитѣ, но пакъ жадуващи свобода; чу побѣднитѣ крѣсъци, радостнитѣ смѣхове на силитѣ на злото, които празнуваха вѣчния празникъ на своитѣ побѣди. И всичко това се слѣ въ единъ невъобразимъ шумъ, проникващъ до мозъка на коститѣ, пронизващъ съ хладнитѣ трѣпки на ужаса цѣлото тѣло.

А цѣлата тая картина на видѣнитѣ ужаси се задвижи прѣдъ очитѣ му, завъртѣ се, прѣвъръщайки се въ нѣкаква странна, разноцвѣтна маса, изъ която изплува единъ едничекъ образъ: нѣкаква грамадна, страшна, тъмно-зеленикава змия, съ страшни, пронизващи очи, въ които горѣха адскитѣ пламъчета на лукавството и измамата, съ остъръ, стоманенъ отблѣсъкъ на своитѣ извиви, бѣше обгърнала въ желѣзнитѣ прѣстени на тѣлото си и стѣгаше, душеше една свѣтла, чиста, измжчена и обезсилена въ ужаснитѣ прѣгрѣдки на змията дѣвица, безмълвния погледъ на която бѣ пълненъ съ такъвъ ужасъ, такова страдание, такова страдна молба за помощъ се четеше въ него, че той изведнажъ скочи. Хвърли се съ голи рѣцѣ напрѣдъ. . . Видението изчезна. Стори му се само, че нѣкакъвъ присмѣхъ, присмѣхъ отправенъ къмъ него, блѣсна моментално въ очитѣ на змията, при нейното изчезване заедно съ дѣвицата. . .

Той скръцна съ зъби и си помисли: трѣбва борба, трѣбватъ усилия, — нужно е да се убие, да се отсѣче и смаже главата на тази змия. Нужно е да се изтрѣгне, да се освободи свѣтлата дѣвица — човѣшката душа, отъ нейнитѣ мръсни обятия! . . . Нужно е търсене, нужно е точно изучаване на пѣтищата, по които тя се движи, нужно е откриването на постоянното ѝ леговище, въ което тя се крие при всѣки свѣтълъ лжчъ на Истината, за да излѣзе сетне отново силна и мощна, отново да сплете своитѣ прѣстени около нѣжното тѣло на Душата. Нужно е да се изучатъ начинитѣ, по които тя, тѣй-лесно, съ такава огромна мощъ хипнотизира, прѣспива и черпи, черпи силитѣ, жизненитѣ сокове отъ своята изнемогваща жертва.

Да! Всичко това е нужно! Но — най-нужно е, прѣди всичко нужно е м е ч ъ! Нуженъ е тежкия, стоманения, закаления въ огненитѣ печи на страданието мечъ на волята, който да има огромна, страшна сила, който да разлива по всички страни лжчитѣ на Истината, прѣдъ която тя, змията, не ще устои! Да, нуженъ е блѣстящия мечъ на свѣтлината! Меча на волята! На Божествената Воля! — това е задачата, която му е безвъзвратно зададена и която той непрѣменно трѣбва да разрѣши. Това е разковничето, което той трѣбва да намѣри. Това е силата, съ която той ще порази змията и ще освободи отъ нейнитѣ обятия бедната човѣшка душа.

Меча на волята! Отъ днесъ нататъкъ той трѣбва да се отдаде всецѣло на неговото търсене, той трѣбва да остави всичко, да забрави всичко и да заживѣе само съ него и за него. Той ще го купи, ако е нужно, и съ цѣната на своята кръвь. Той ще го добие, па макаръ и съ дълго, дълго, почти безкрайно слугуване на великия Майсторъ-Ковачъ — Живата Природа, излагайки на хиляди всѣкидневни изпитания своето търпение, развивайки го и осъвършенствувайки го до послѣдна възможность за човѣка! Той разбра моментално, че за неговата борба съ змията, за благополучния изходъ изъ нея, се нуждае, прѣди всичко, отъ т ѣ р п ѣ н и е. Защото: нужнитѣ сили, нужнитѣ за нейното побѣждаване оржжия ще се добиятъ само съ мълчаливо, всѣкидневно, нивга не измѣняще му търпение. Той разбра, че съ бързана нищо не ще се направи, че съ голи ржцѣ не ще побѣди мощната змия — своя заклетъ врагъ. Той разбра, че трѣбва да се научи да чака — да прави всѣко нѣщо тъкмо на неговото врѣме; да мисли — старателно и съвършено да изработва своитѣ операционни планове и да работи — да реализира тия планове. Той трѣбва да работи безъ да говори, безъ да се отчайва отъ постигналитѣ го неуспѣхи, безъ да бжде недоволенъ отъ това, че резултати не се забѣлѣзватъ. . .

Търпѣние, търпѣние, търпѣние! Велико търпѣние се изисква!

Той отново видѣ картината на своитѣ братя, прости-

раци ржцѣ въ тъмнината, отново чу писъцитѣ, молбитѣ, въздишкитѣ и проклятията, долитащи отъ тамъ! Изтръпна. Цѣлото му тѣло бѣ пронизано отъ хладнитѣ тръпки на ужаса, тежка мжка впи стоманени челюсти въ окървавеното му сърце: той викаше, той плачеше, той се молѣше. . . безгласно.

О, да, да, да! — Тамъ, въ моитѣ братя, стене, прокли-на, вика за помощъ — човѣшката душа, изнемогваща въ желѣзнитѣ прѣгрѣдки на змията. О, той ще направи всичко, ще прѣтърпи всичко, всичко ще прѣвъзмогне, но — ще я освободи! Той ще слѣзе долу, долу, въ центъра, въ най-силния огънь на ада, въ който ще изгори слабостъта на плътта му, но — ще се окове въ бронята на могъществото, нужно му за да побѣди. О! Той ще остави да го оплюватъ и подиграватъ, да го биятъ и измъчватъ, ще даде да го разпнатъ на кръстъ, но — ще постигне цѣлѣта си! . . .

И, въ такъвъ тонъ, съ все повече и повече увеличаваща се сила, продължаваха неговитѣ страстни копнежи — болестни гърчения на душата му, пламенно жадуваща свободата на другитѣ и, въ сжщото врѣме, сама стенеща подъ оковитѣ на своята собствена слабостъ.

И за пръвъ пжтъ ли е това?

Спомни си колко безсънни часове е прѣкаралъ въ безмълвната нощъ, когато всичко околно спи, когато никакъвъ суетенъ шумъ не нарушаваше свободата му да се отдаде всецѣло на своя блѣнъ, на своята възлюблена мечта, на своето, нивга не раздѣляще се съ него, и въ най-пошлата суета на деня слѣдваще неговитѣ стѣпки любимо видение! Спомни си какъ, вперилъ очи въ полумрака, той слушаше тихия шепотъ на нѣжнитѣ гласове, които като че ли го утешаваха и обнадеждаваха слѣдъ ужасния моментъ на най-силната болка, когато той, изнемощѣлъ, падаше на леглото. И тихи, нѣжни, сладостни звуци обгръщаха, цѣлуваха, галѣха изтерзаната му душа и я отнасяха въ нѣкакво далечно, незнайно царство, къдѣто чезнеше всѣки споменъ за прѣживѣнитѣ ужаси.

Имаше най-разнообразни прѣживѣвания. . .

Понѣкога, като че ли свѣтли ангели, посланници на Небето, съ тихи стѣпки приближаваха къмъ него, дигаха отъ прѣдъ очитѣ му нѣкаква вълшебна завѣса и му откриваха картината на живота въ неговата пълна голота, съзерцанието на която раздираше сърцето му съ кървава болка и го караше да стене, да чупи ржцѣ, да иска да помогне.

Когато тѣ идваха, — а тѣ избираха обикновено тихата, звѣздна, осѣяна съ брилянти нощъ, — той не можеше да спи. По цѣла нощъ той прикарваше буденъ, обръщайки се въ леглото си: съ пламнала глава, съ полузатворени, измъчени отъ безсъница очи, съ прѣсѣхнали, изпити устни, съ затаено дишане, той се прислушваше въ бурния потокъ на постоянно смѣнящитѣ се и все пакъ въртѣщи се около една главна ось мисли, идеи, които му нашепваха тѣ. . .

Понѣкога се намѣсваше и неговата фантазия. Той даваше пълна свобода на въображението си и по цѣли часове се разхождаше изъ приказното царство на своитѣ мечти: Като призрочни дворци съ фантастични очертания се издигаха неговитѣ блѣнове къмъ небето: високитѣ, стройнитѣ кули, израснали мигомъ подъ напора на творческото му въображение, чертаеха нѣжни, неясни линии въ синкавата дрезгавина на нощта; пространнитѣ, дълги, извиващи се и сплитащи се колони разстилаха безчислени стълпове-ржцѣ, чертаейки и сѣкашъ бдейки надъ неговия Пжтъ, съ всичкитѣ му безбройни криволици. А тамъ, нѣкъждѣ, тъмни потайни входове разтваряха лакома пасть за да го погълнатъ, да го обгърнатъ въ тъмнината на изпитанията, да го поведаатъ — прѣзъ бури и мъгли, прѣзъ пропасти и върхове — къмъ свѣтлия изходъ, увенчаващъ края имъ, който той непрѣменно трѣбва да достигне.

Понѣкога, въ вълшебния градежъ на тия очарователни строения, като че ли се намѣсваше невидима, мощна сила: моментъ слѣдъ моментъ, стѣпка слѣдъ стѣпка, съ пълна послѣдователностъ, тя развиваше прѣдъ очитѣ му широкия планъ на Великото Дѣло, спирайки се и отблѣзвайки послѣдователно и най-малкитѣ подробности. И тогава всичко приемаше строгитѣ форми на една абсолютна логичностъ, всичко бѣше свързано, всичко бѣше обмислено, на мѣстото си: камъкъ слѣдъ камъкъ, тухла слѣдъ тухла се слагаха съ безпогрѣшна точностъ и въ цѣлата тази работа проличаваше непрѣкъснатата линия на единъ мощенъ Разумъ. Въ дивно великолѣпие, въ невиджано съвършенство на формитѣ възникваха прѣдъ него чуднитѣ селения, и, въ сладостни трѣпки, въ опиянение той шепнеше: Царството Божие, Царството Божие! . . .

Той бродѣше изъ пжтекиѣ на Бждащето, развежданъ отъ своитѣ ржководители и — все още не вѣрваше, все още се съмнѣваше, все още нѣмаше сила да се рѣши. А тѣ като че ли му казваха: „Виждашъ ли тия свѣтли чертози, населени отъ хора полу-богове, лицата на които сияятъ въ блѣсъка на щастieto, на радостта. Виждашъ ли всичката тая красота, — красота излжчвана отъ душата и прѣдавана слѣдъ това на външнитѣ форми на живота? Виждашъ ли какъ всички човѣшки сърца пѣятъ свѣтлия химнъ на Любовта, стоплени отъ нейния веченъ огънь, озарени отъ нейната свѣтлина! Виждашъ ли какъ, хармонизирали своитѣ прояви съ законитѣ на Природата, на Бога, освободени вслѣдствие на това отъ веригитѣ, които нѣкога си бѣха изковали, влизайки въ противорѣчие съ тия закони — днесъ, обитателитѣ на Новото Царство на Любовта и Мждростта, бликатъ съсь сили, радватъ се на щастие и здраве!

Дѣ сж насилията? Дѣ сж оржжията, казармитѣ, болницитѣ, мизерията? Дѣ е дълбокото невѣжество, което сжществуваше нѣкога? Невѣжество по отношение природнитѣ

закони, регулиращи човѣшкия животъ, което изпълваше еднакво както селяка, така и професора. . . Виждаш ли всичко това? — То не е блѣно, не е измислица, то е една реалностъ! Нѣщо, което трѣбва да стане и ще стане! Нѣма сила, която може да отмѣни неговото реализиране, неговото въплотяване тукъ, на земята. Нѣма прѣгради, които ще смогнатъ да спратъ буйнитѣ потоци на Новия Животъ, извиращи отъ Небесата, отъ висинитѣ на Духа, които ще залѣятъ съ вълнитѣ на Любовта цѣлата земя. . . Събуй си обущата и колѣнчи — ти се намиращъ прѣдъ Плана на Великия Архитектъ, който Той непрѣменно ще реализира съ мощнитѣ сили на своитѣ Любовъ и Мждростъ, избирайки за проводници, за свои орджия на земята сѣщо такива човѣци съ кости и кръвь като тебе!

Иди! Твоитѣ братя чакатъ! . . . Ти видѣ какъ тѣ простиратъ за помощъ ржцѣ, какъ тѣ падатъ и ставатъ, безсилни да намѣрятъ пжтя въ тъмнината! Иди — тамъ, въ долината на сълзитѣ, на мизерията и робството, ти трѣбва да прѣснешъ до най-затѣнитѣ кжтища лжчитѣ на Свѣтлината! Ти трѣбва да озаришъ въ дивно сияние, да направишъ видимъ, ясенъ, отворенъ за всички свѣтлия и радостенъ, макаръ и изпълненъ съ хиляди изпитания и трудности Пжтя, който ти е вече посоченъ и по когото ти и твоитѣ братя ще минете, за да се изкачите стжпка по стжпка, день слѣдъ день, усилие слѣдъ усилие, до обещаното ви Царство. Иди, — тамъ, въ ада на живота, който се простира прѣдъ тебе, слънчевитѣ лжчи на Новото Учение трѣбва да проникнатъ навсждѣ, до най-тъмнитѣ, до най-затѣнитѣ кжтчета! Тѣ трѣбва да изсушатъ всѣка сълза, отронена отъ очитѣ на нещастнитѣ, трѣбва да разкъсатъ, съ методичното дѣйствиe на Мждростѣта всички вериги, свързващи беднитѣ човѣшки души, тѣ трѣбва да проникнатъ и въ най-дълбокитѣ бездни на човѣшкото невѣжество, да стопятъ и най-твърдитѣ ледове на умразата, да излѣкуватъ, да изпълнятъ съ сили и най-слабитѣ, най-безпомощнитѣ прѣдъ напора на злото воли.

Иди! — Ти трѣбва да разнесешъ навсѣкждѣ тази Свѣтлина, да станешъ неинъ проводникъ, защото само тя може да направи всчко нужно за избавление на човѣчеството отъ ада, въ който се намира, да озари пжтя му и да го поведе къмъ върховетѣ на едно свѣтло Бждаще! Ти можешъ да направишъ това! Ти ще го направишъ! Защото не ти, а другъ ще дѣйствува чрѣзъ тебе! Защото не твоята, а Божията сила ще изпълни Духа ти! Защото много по-дълбокъ отъ твоя обикновенъ човѣшки разумъ ще чертае пжтищата ти и ще води стжпкитѣ ти въ борбата за Идеала!

Иди! Ти ще имашъ нашата подкрѣпа! Ние сме съ тебъ, при тебъ, — били сме и ще бждемъ! Винаги! И при най-голѣмитѣ трудности, и при най-страшнитѣ пориви на злото, — прѣзъ които ти ще минешъ за да почерпишъ опитностъ, за да се кали твоята издържливостъ, — ние ще бдимъ, ние

ще бждемъ при тебе! Винаги — въвъ радость и въвъ скърбь, при побѣди и при поражения, при почивки и при най-голъми усилия! Ще се радваме и скърбимъ заедно съ тебе, ще тържествуваме и събираме нови сили заедно съ тебе. Винаги — до момента, когато направишъ послѣдната стѣпка по трудния си, но пъленъ съ красота земенъ пътъ, за да прѣкрачишъ въ свѣтлото Царство на вѣчната хармония, ненарушавана отъ никакви дисонанси, които, на земята, все пакъ ще си останатъ като необходими условия за пробуждане на спѣшитѣ, за отваряне очитѣ на слѣпитѣ. . .“

Съ затаено дишане, съ вперенъ въ полумрака погледъ, той слушаше, слушаше, слушаше. . .

— — — — —

Колко пѣти бѣ това?! Колко пѣти той бѣ слушалъ тия гласове! На колко пѣти тѣ разкъсваха сърцето му отъ болка, колко пѣти горчиви сълзи изтискваше на лицето му страстната мѣка — мѣка забила нокти въ душата му, мѣка день и ноцъ терзаеща го: защо той не може? Защо е бесиленъ? Защо не притежава знанието, свѣтлината, могъществото, любовта, необходими за реализиране на неговитѣ блѣнове? Защо той нѣма сила съ единъ замахъ да скъса и разпилѣе робскитѣ вериги на окованитѣ братя? Защо не притежава този мечъ, блѣстящия, изтъканъ отъ лъчи мечъ на Божествената Воля, съ който да освободи свѣтлата дѣвица — човѣшката душа, отъ ужаснитѣ прегръдки на змията? Защо? . . . Защо? . . . Защо? . . .

Понѣкога той скачаше изведнажъ и съ нервни, отсѣчени движения се разхождаше, крачеше изъ стаята. Излизаше навнѣн, чупѣше рѣцѣ, стенѣше, а главата му като че ли се прѣскаше отъ мѣка, защото отъ ужасния напоръ на кръвь въ нея жилитѣ му биеха като гигантски чукове. Такива моменти на крайно напрѣжение траеха само нѣколко секунди — иначе неговия организъмъ не би могълъ да изтрае, — той би трѣбвало да полудѣе или да поврѣди завинаги нѣкоя частъ на мозъка си. И вълната спадаше малко слѣдъ като се бѣше въззела до най-високия възможенъ грѣбень, и той отново започваше съ съсрѣдоточенитѣ си мисли да подклажда буйния огънь, който отново я издигаше до такава височина. Искаше му се да вика, искаше му се да падне на земята, да се зарови въ прѣстъта и въ нея да скрие, да намали болката, която го измъчваше.

— О, братя, братя, братя! — останали тамъ, долу, въ низинитѣ на живота, стенещи подъ оковитѣ на безсилието и скрили чистотата на своята душа подъ покривката на обикновеннитѣ житейски желаня и страсти — какъ азъ ви обичамъ, какъ азъ ви любя, какъ азъ желая да ви помогна! . . . О! Да разкъсамъ тия вериги, да разпрѣсна тая тъмнина, да освободя душата за да може да подиша чистия въздухъ на планинския животъ. — Азъ, който съмъ свързанъ съ сжщитѣ вериги, който се лутамъ въ сжщата тъмнина и съмъ изцапанъ съ сжщата калъ! . . .

О, братя, братя, братя! . . . Защо сме тъй-слаби и без-помощни въ стремежа си нагорѣ? Защо тъй-лесно си игра-ятъ съ насъ поривитѣ на адски бури? . . . Дали не ще успѣ-емъ нѣкога веднажъ за винаги да се изтрѣгнемъ изъ бла-тото, въ което дѣлничността потапя нашитѣ души? Дали не ще политнемъ смѣли, силни и и свободни къмъ висини?

Понѣкога, остритѣ копия на неговитѣ неразумни, прѣ-бързани мисли, на неговитѣ страстни, недръжни желаня да направи всичко изведнажъ, по нѣкакъвъ изкуственъ начинъ, — се впиаха като огнени мечове въ небесата, про-низваха синитѣ далнини и, повърнати назадъ, се разпрѣсва-ха въ безброй искри, които съ тжженъ блѣсъкъ озаряваха скръбното му лице.

Въ пълно безсилие той падаше отъ крилѣтѣ на своя страстенъ поривъ, неуспѣлъ да се дигне нито педя отъ зе-мята, на която стоеше и, униженъ, посраменъ, отблѣснатъ, още веднажъ видѣлъ, увѣрилъ се напълно вече, че съ сво-итѣ собствени сили, съ знанията, съ разума, съ които той разполага, по начина, по който той мисли, не ще може да направи това, което, все пакъ, по какъвто и да било начинъ, той трѣбва да извърши. Това, безъ което той не би могълъ да живѣе, което бѣше смисъла на неговия животъ, неот-мѣнимата задача, която той непрѣменно трѣбва да разрѣ-ши. . . . Тогава, почувствувалъ всичкото нищожество на сво-ята собствена сила, поваленъ въ праха, смазанъ, съ прѣ-кършени крилѣ, той се отпущаше безпомощно, свиваше се като малко, нищожно животинче, което всѣки може да по-духне, да стѣпче и . . . плачеше, плачеше. Плачеше въ ду-шата си, плачеше съ нечутия гласъ на най-чистото, най-свѣтлото въ себе си, потѣпкано, поругано, забравено, — плачеше въ страшния огънь на една непоносима болка, ко-ято все повече и повече нарастваше. . . . Той плачеше съ священнитѣ, невидими сълзи — безценни бисери, отронвани отъ най-възвишеното въ него, изтисквани отъ желѣзнитѣ лапи на страданието и падащи, събиращи се въ Горчивата Чаша. . . . И когато тая Чаша се прѣпълваше, когато нейния горчивъ сокъ прѣливаше, обливаше и изгаряше душата въ своя огънь, когато върха на страданието бѣше достигнатъ, веднага душата му биваше обгръщана отъ непозната, без-крайна нѣжностъ, ангелски крилѣ повѣваха надъ него и раз-тапѣха сърцето му въ умиление, райски мелодии го обгръ-щаха въ нѣжнитѣ обятия на своитѣ звуци, милуваха го, галѣха го, шепнеха му утешителни думи и изтискваха отъ очитѣ му нови, други сълзи, сълзи на радостъ. . . . Настѣп-ваше чуденъ обратъ. И извиваха се, тогава, къмъ Небето, като ароматни кадения на угодни Богу жертви неговитѣ страстни, жарки моления, неговитѣ пламенни пориви къмъ Бога. Тихи, священни слова шепнеше душата на своя съкр-овень езикъ и въ тѣхъ изливаше любовта си, изказваше благодарността си, призоваваше помощта на своя Отець.

Но понѣкога, слѣдъ като бѣше ожиленъ въ своитѣ прѣживѣвания отъ жилото на грѣха, видѣлъ самъ себе си въ голотата на низки желанія и мисли, на жалко, човѣшко безсилие, той не можеше да прѣкрати тѣй-лесно бурята, развилнѣла се въ него и — хлопаше, хлопаше, хлопаше. . .

Боже! Боже! Очисти ме, изтрѣгни ме изъ тази калъ! Освободи ме и ме изпълни съ сили или завинаги приспи, помрачи моето съзнание! Проясни погледа ми и ме издигни, или ме събори съ единъ ударъ въ бездната на забравата: да не виждамъ, да не чувамъ, да не съзнавамъ своето безсилие и слѣпотата на моитѣ братя!

О, Боже! Боже! Боже! . . .

Не ще ли дойде нѣвга край на тия мжки? Не ще се дигнагъ ли веригитѣ, сковаващи сърцето, волята, умгъ? Не ще ли да отхвърлимъ нѣкога гнета на робството, на злото, притиснало съ отровни тежки лапи всички насъ? О! Не ще ли ни израстатъ най-послѣ дългоочакванитѣ крилѣ? Не ще ли литнемъ леки, чисти и свободни тамъ, нагорѣ? . . . Не ще Те видимъ ли, не ще ли чуеме гласа Ти, не ще ли бждемъ озарени съ Твоята свѣтлина? . . .

О, Боже! Боже! Боже! Събори ме съ страшната грѣмотевица на твоя синайски грѣмъ, испепели ме въ буйния пламъкъ на твоята жестока Любовь, порази ме съ нечуваната мощъ на твоята Сила!

Но — ме очисти!

Събори, изгори, разпрѣсни нечистото, долното, животинското въ мене: порази, погълни, унищожни демонското, слабото, неразумното, безчувственото! Изгаряй ме съ хиляди грѣмове, натикай ме въ джното на безднитѣ, прѣкарай ме прѣзъ огънъ и въздухъ, прѣзъ земя и вода!

Но — ме очисти!

Направи ме да викамъ отъ болки, направи ме да стена, да чупя рѣцѣ, да скърцамъ съ зѣби отъ страшната мжка, направи ме да се извивамъ въ ужаснитѣ болезнени гърчения подъ отровното жило на пробуденото съзнание!

Но ме очисти — Господи! Господи! Господи! Но ме просвѣтли! Но ме освободи!

Очисти тази плѣтъ, разголена въ нечистотата си прѣдъ Тебе, изцапана, изкаляна въ блатата на живота и алчно жаждушца за още. . . тиня, смрадъ! . . . Просвѣтли този умъ, изкалянъ, издребнялъ и жалкъ, потъналъ въ дреболиитѣ, въвъ суетата на живота, обгърнатъ въ черна маска, виждащъ само педа надалечъ отъ себе, прѣзъ призмата на желанието увеличаващъ нищожни, несъществени нѣща до степенята на първа важность! Освободи тази воля, извратена и обезсилена, прѣвиваща се като жалка трѣстъ прѣдъ напора на злото и въ веригитѣ, подъ камшика на Сатана, направлявана само къмъ борба, къмъ насилия и злоба, къмъ прѣстѣпления и бунтъ срѣщу твоитѣ Закони! . . .

Господи, Боже мой! Разтопи ме съ слънчевитѣ лъчи

на твоята Любовь, прѣвърни ме въ Духъ — свободенъ, свѣтълъ, мощенъ, съ непобѣдимата сила на твоята Воля! Издигни ме на най-недостѣпнитѣ висини на твоя всепроникващъ Разумъ! — За да мога да се изпълня съ твоята Обичъ и да залѣя съ нея жадуващитѣ, съ прѣсѣхнали устни чакащи я братя! За да мога да политна съ крилѣтъ на Духа и да прѣвъзмогна прѣчкитѣ, изправени прѣдъ мене! За да мога да проникна до най-малкитѣ, най-отдалеченитѣ и неясни причини на нѣщата, на злото въ живота и да посоча озарения отъ твоята Свѣтлина Пжть на своитѣ братя! . .

О, Господи! Азъ — нечистия, азъ, безсилния, азъ, безумния — ти се моля! Азъ — жалкия червей, плъзецъ прѣдъ нозѣтъ Ти, потъналъ въ срадъ, когото всѣки може да стѣпчи; азъ — отронения, полуизгнилъ листъ отъ Дървото на живота, когото цѣли вѣкове по всички кѣтища развѣватъ и подхвърлятъ — надсмиватъ се — демонски вихри; азъ — залутания, заблудения въ мъглитъ, въ низинитѣ на живота, примамванъ отъ миражи и гонѣщъ сѣнкитѣ на твоята Реалность въ мрака на нощта, — Те призовавамъ! . .

Като кристални дворци озарени отъ чудно сияние се издигаха нагорѣ неговитѣ молитви и застихаха въ неподвижно мълчание, впили остри върхове въ небесата. Като огромни, леки стълби между Небето и земята бѣха тѣ, по които той, стѣпка по стѣпка, се изкачваше, движенъ отъ топлината на сърцето си, опрѣнъ на слабитѣ патерици на своята воля и подкрѣпянъ отъ мощната рѣка на невидимитѣ. . . По тия стълби той се качеше всѣки пжть, колчемъ вълнитѣ въ разбунтувалото се море на живота се издигаха властно и заплашително, опрѣсквайки нозѣтъ му и готови да го погълнатъ. По тѣхъ той избѣгваше отъ отвратителнитѣ притязания на силитѣ на злото. Тамъ се спасяваше отъ стрѣлитѣ на умразага, завистьта, които тамъ, въвъ висинитѣ, той улавяше; съсъ топлината на сърцето си, въвъ своята любовь прѣвърещаше на злато тѣхната отрова и въ видъ на леки, нѣжни облачета пропити съсъ любовь ги връщаше обратно. . . Той продължаваше пжтя си нагорѣ, все по-високо и по-високо, все по-близо и по-близо до Бога.

И колкото по-високо се изкачваше, толкова по-живо, по-силно, съ по-трайни слѣди бѣ общуването му съ Бога, и толкова повече свѣтлина донасяше той долу, въвъ свѣта, слѣдъ завръщането си отъ свѣтлия празникъ на съприкосновението му съ Невидимата Тайна въ Светая светихъ на своята душа. . . То бѣше единъ широко разтворенъ пжть, издигащъ се до незнайни висини и изчезващъ въ Бога, по когото той мълкомъ се движеше все по-нагорѣ и по-нагорѣ, дотогава, докато му се завиваше свѣтъ отъ шеметнитѣ висини, докато, почувствувалъ че съ своето човѣшко „азъ“ по-нагорѣ е невъзможно да отиде, — изгубвайки земно съзнание, — изчезваше въ обятията на Бога!

Какво бѣ тамъ — той не знаеше! Въ какво Царство

влизаше, какви двери се разтваряха, какви красоти се разкриваха прѣдъ неговия взоръ — му бѣ неизвѣстно. Спомена за необикновенитѣ, единствени по рода си, невъзможни на земята прѣживѣвания, които го изпълваха съ толкова свѣтлина, се загубваше мигомъ слѣдъ прѣкратяването имъ, слѣдъ излизането изъ „Светая Светихъ“, изъ олтаря на Бога, и когато, снелъ свѣтлата плащаница на свещенослужителъ, той отново намѣкваше грубата дреха на физическото тѣло, само буйно бликащата радостъ, пламтящата топлина на любовта, струеща се отъ усилено биещото сърце и обливаща съ вълнитѣ си всичко околно и — ярката свѣтлина, която излъчваше неговия умъ върху всѣки по-рано тъменъ предметъ, му подсказваха, че той се връща отъ мѣсто, отъ което, като отъ обиленъ, нивга непрѣсхващъ изворъ се разливатъ по всички посоки на Вселената съкровищата на живота.

И слѣдъ всѣко негово завръщане, слѣдъ всѣко негово слизание отъ високия Върхъ, обитаванъ отъ Бога, до който достигаше смирено, тихо, бавно, съ наведени очи, по стъпалата на своитѣ молитви, той се чувстваше хиляди пѣти по-мощенъ, по-разуменъ, изпълненъ съ любовъ, която тихо, въ мълчание разливаше наоколо си, но която, все пакъ, бѣ чувствувана отъ другитѣ и ги прѣвличаше съ непобедимата сила на самотенъ лечебенъ изворъ, чиито хладни, бликащи струи утоляватъ жаждата на измъченитѣ пѣтници, съ прѣсѣхнали устни лутащи се въ околната пустиня. . . Той не бѣше вече безпомощния листъ, откъснатъ отъ родното стебло и тласканъ навсѣдъ по прищевката на демонски вихри. Не! Той се чувствуваше като канара, опрѣна здраво въ недрата на Божието всемогъщество и непоклатима и за най-буйнитѣ, най-ужаснитѣ пристѣпли на разбѣснѣла се демонска буря! . . . Той чувствуваше какъ неговитѣ стѣпки отекватъ въвъ живота съсъ напора на огромна тежестъ, която измѣняше съотношенията на силитѣ въ борбата между злото и доброто, за арена на която служи човѣшката душа. Той чувстваше какъ мощни стрѣли отъ само себе си излитаха изъ неговия умъ по вси страни, пронизваха пространството и сурово отзвѣнваха върху трошецитѣ се подъ напора имъ вериги, въ които Сатана бѣ оковалъ неговитѣ братя. . .

И това дотогава, докато той почувстваше че набраната въ него сила, че акумулираната въ Божието присѣствие свѣтлина започва да намалява, да се изчерпва; дотогава, докато той виждаше, за лишенъ пѣтъ се увѣряваше, че не негово е богатството, което щедро раздава и почувстваше непрѣодолимо влечение отново да се върне при обилния изворъ на Свѣтлината и Любовта, отново да потъне въ сладостнитѣ вълни на Неговото лоно, отново да се слѣе, да изпита въ себе си пулса на Неговата необятна Любовъ. Той знаеше вече, той бѣ избѣгналъ вече една отъ най-страшнитѣ опасности — опасността да се възгордѣ: ясно съзнаваше, че самъ той е нищо, че не притежава нищо, че е сжщия

жалъкъ червей. пълзещъ прѣдъ нозѣтъ на Отца както и прѣди и че това, което му дава сили е вънъ отъ него, отъ неговитѣ умъ и воля, че другъ нѣкой го подкрѣпя въ труднитѣ моменти на живота и че всичко това става по волята на Всемогщия. . .

И отново се втурваше той въ Неговитѣ обятия. Отново отзвѣнваха неговитѣ, стѣпки по свещеннитѣ стѣлби на молитвата и, въ нѣмъ възторгъ, въ свещенно опиянение, двѣ рѣцѣ вдигнати нагорѣ бѣлѣжеха пѣтя му къмъ Висини! . .

Така той прѣкара дълги, дълги години, като все повече и повече усилваше своитѣ пориви нагорѣ, все по-чистъ и свѣтълъ, все по-силенъ се връщаше долу, въ земния животъ, за да прѣмине и издържи най-страшнитѣ изпитания, все повече и повече разширяваше обсъга на своитѣ дѣйствия, на своето благотворно, освобождаваше влияние върху другитѣ.

Всичко това мина въ калейдоскопична смѣна на картинитѣ, съ мълниеносна бързина прѣдъ неговитѣ вжтрѣшни очи.

Но то бѣше отдавна, много отдавна!

Кога бѣ то — той не помнеше! Какво се бѣ минало отъ тогава, колко хиляди години сж му били необходими за прѣминаването на всички тия безкрайни перипетии, на тия страдания и борби, радости и скърби, побѣди и поражения, колко земни живота бѣ употребилъ за това — той не си даваше отчетъ, па и не се интересуваше. Смѣтно си спомняше само, какъ, явилъ се пълень съ сили въ утрото на единъ животъ, на едно земно въплощение, борилъ се, падалъ и ставалъ, побѣждавалъ и побѣждаванъ, правилъ грамадни усилия като воинъ на Бога въ борбата между злото и доброто — при приближаването на нощта, изморенъ вече, съ изхабени, излѣзли изъ употреба оржжия, прибралъ плодоветѣ на своята земна опитность, той прѣкрачваше тихо прага на „смъртъта“ и минаваше Отвѣдъ подъ звукитѣ и привѣтствията на ангелска музика. . . За да се върне отново, слѣдъ кратка почивка, отново изпълненъ съ сили, съ още по-голямъ ентузиазъмъ, съ още по-голяма жажда за борба съ злото: да поеме още единъ пѣтъ земния си походъ, въоръженъ съ ново, неизхабено оржжие — тѣло. . .

Сетне, съ сладостенъ трепетъ, съ внезапно бликнала нѣжность, си спомни за Учителя, дочулъ още въ началото на неговитѣ търсения стоноветѣ на душата му, изнемогваща подъ напора на злото, отзовалъ се на неговитѣ хлопания, поемайки грижата да го ржководи и оставайки го първомъ, подъ зоркия погледъ на неговото око, да прѣмине прѣзъ цѣла редица отрицателни опитности, нужни му като опорна точка, като стѣпала, върху които той да стѣпи, за да може, слѣдъ като ги надживѣе, да отмине по-нагорѣ. Спомни си мигновенно първата срѣща съ Него: необикновената свѣтлина която го озари и направи цѣлото му сжщество да затрепти въ вибрацитѣ на една безкрайна сладость. Какъ,

скитаща се до тогава безъ пжть, като комета въ безпрѣдѣлното пространство на Вселената, душата му, почувствала лжчитѣ на неговата Любовь, почувствала мощната притегателна сила на Слънцето, което прѣдставляваше Той всрѣдъ огромното пространство, изпълнено съ движени отъ неговата мощъ, озарявани отъ неговата свѣтлина и напоени отъ неговата Любовь планети-души, — намѣри и тя, веднѣжъ за винаги, своя пжть въ тая безконечность и, като малка спжтница пое своя кржговратъ около Него. А сетне изпитанията, тъмнината на нощта обгърнала неговата душа, адскитѣ бури, налитаци врѣхъ нея, ужасното прѣминаване прѣзъ Огнь, прѣзъ Земя, прѣзъ Вода и Въздухъ и. . . всичко това за което не може да се говори: то сж недостжпни за перото, недостжпни и за обикновенното, земно човѣшко съзнание прѣживѣващия, скрити грижливо въ дълбинитѣ на душата и пазени отъ нея като скъпоценни съкровища на нетлѣнна опитность, които иматъ цѣна само за тѣхния притежателъ и които всѣки трѣбва да добие самъ. . .

Всичко това той вече забрави, изостави тамъ, долу, въ потайнитѣ дълбини на съзнанието: и тъмнитѣ подземия, въ които той безстрашно, съ рискъ да не излезе вече отъ тѣхъ, влизаше и ги прѣброддаше минавайки прѣзъ всички най-отдалечени, най-потайни кжтчета, въ които го очакваха хиляди опасности, чакъ до свѣтлия изходъ, лежащъ на другата страна; и биткитѣ съ Змията, винаги избѣгваща, скриваща се въ хиляди различни форми, и дългогодишното му слугуване въ ковачницата на Живата Природа, кждѣто, съ чука на търпението и въ огъня на страданието, бѣ изкованъ мечъ на волята; и Златната Чаша, придобита слѣдъ като бѣше изпълнена съ бисеритѣ на сълзитѣ и съдържаща драгоценната влага на живота — навсждѣ разливана и винаги, постоянно извираща и . . . и . . .

Но то бѣше вече прѣминато, той не искаше сега да си спомня за него, не се обръщаше назадъ, а, съ впитъ въвъ Бждащето взоръ, очакваше момента, уреченъ му да тръгне! Той чакаше! . . .

(слѣдва)

Пламень

Писма и отговори.

Естествения развой на списанието и връзките, които започват да се установяват между редакцията и читателитѣ налагат откриването на този новъ отдѣлъ. Въ него, както и самото му заглавие показва, ще бждат помѣствани писма отъ читателитѣ, които засѣгатъ въпроси отъ по-общъ интересъ и тѣхнитѣ отговори отъ страна на редакцията. Какъ ще се развие този отдѣлъ ще зависи най-вече отъ читателитѣ и ние оставаме на бждащето да покаже това.

На Н. М. Б.

с. Ч. Бръгъ.

Прѣпрочитаме писмото Ви, и виждаме въ него обрисувано едно състояние, прѣзъ което и сами ний, на врѣмето си, сме минали. Всичко това ни е тѣй-близко, тѣй-познато! И прѣчките, които се срѣщатъ на пътя ни; и моментнитѣ възпламенявания отъ желанието да служимъ на единъ идеалъ; и безрезултатнитѣ търсения и обръщане къмъ тогава или оногава, мислейки, че въ него ще намеримъ спасение и сила и отговоръ на всички вълнуващи ни въпроси. . .

И все пакъ, макаръ всичко това да ни е добръ познато, ние се чувстваме слаби да ви даваме категорически съвѣти, които вие непрѣменно да изпълните. Отъ друга страна, ние много добръ съзнаваме безполезността и даже вредността на тия съвети. Казвате, че сте се обръщали къмъ нѣкои лица, редакции да ви дадатъ съветъ, да ви опжтятъ въ трудното ви положение. — Не! Не търсете вѣнъ отъ себе си силата, която ви е нужна за да направите една решителна крачка въ живото си. Не се обвързвайте въ веригитѣ на чуждото мнение. Не се подавайте подъ влиянието на външния авторитетъ. Дѣ остава иначе вашата личностъ? Каква морална стойностъ има макаръ и най-героическата постѣпка, щомъ тя е направена по силата на външно влияние? А не е ли възможно да ви се отнематъ и малкото налични въ васъ сили, нужни ви за взимане на съответно решение, да бждете разколебанъ и отправенъ на кривъ пътъ? — Не! Вие трѣбва да си останете свободенъ. Позече отъ всичко вие трѣбва да цѣните своята вътрѣшна свобода! Вие трѣбва самъ въ себе си да потърсите и намѣрите силата, която ще ви освободи отъ тягостното състояние и ще ви просвѣтли относно пътя, по който трѣбва да вървите. А прѣди това — вие трѣбва да чакате! Не се чудете: дадено ви е да учите урока на търпението. Вие не трѣбва да се съпротивлявате, защото това е единъ огъ най-важнитѣ уроци въ живота ни, когато ние трѣбва непрѣменно да научимъ.

Работата е тамъ, че всичко това, което сте прѣживѣли и прѣживявате е едно състояние, и то състояние врѣменно, а не вѣчно, и като такава, то непрѣменно ще отmine, смѣнявайки се съ друго. . . Вие сте младъ — 19 годишенъ, както пишете въ

писмото си. А тъкмо това е възрастятa, въ която душата на младежа (и особено на тоя младеж, койго чувствува по-дълбоко, по-силно отъ другитѣ) — по силата на извѣстни природни закони, трѣбва да бжде изджно развълнувана отъ неудържимия избликъ на нови мисли и чувства. Всичко дотогавашно, обикновено и дребно, бива смутено, разколебано, изтикано на заденъ планъ въ полето на съзнанието отъ пламенния устремъ къмъ единъ свѣтълъ идеалъ, който почти винаги надхвърля границитѣ на личното. А този устремъ може да бжде: или моментно пламване, което слѣдъ нѣколко повторения ще изгасне, или постоянно възобновяващъ се изворъ, който все повече и повече ще се усиля, до момента, въ който ще избликне като една мощна, непрѣсхваща, цѣлостна струя, годна да задоволи напълно търсѣщата по-реаленъ, по интензивенъ животъ личностъ и, вънъ отъ това, да удовлетвори жаждата на мнозина още, съ прѣсѣхнали устни скитащи се въ пустинитѣ на живота.

И така, два изхода има: или тоя стремежъ, който вие констатирате въ себе си, съ течение на врѣмето, неподхранванъ отъ силата на единъ мощенъ духъ, ще загасне въ низката атмосфера, въ суетата, въ дреболиитѣ на живота, или пъкъ, ако вие смогнете да направите нужнитѣ жертви, ще се прояви като буенъ пламъкъ, който ще осмисли живота ви и, всрѣдъ страдания, всрѣдъ борби и бури, смѣнявани отъ чудно хубави слънчеви дни, ще възрасти цененъ плодъ — награда за вашитѣ усилия. . . Казватъ, че имало и една срѣдна, промежутъчна възможность — възможность за изходъ въ компромиситѣ на живота, т. е. като примиряваме изискванията на висшето, Духа, съ тежненията на нисшето, бидейки доволни отъ това положение, но ние го причислявамъ къмъ първата категория. . .

И така, ако вие, като човѣкъ, сте отъ онѣзи, бѣлзаниитѣ, на които е прѣдопрѣдено да издържатъ до край въ своя пжтъ къмъ идеала, то, най-малкото, което се изисква отъ васъ, е: никога, въ никой случай, при никакви условия, слѣдъ никакви, макаръ и хиляди пжти повторени падания — да се не отчайвате, да не се повръщате отъ пжтя си! Да не се разочароватъ, да не изгубватъ надежда — това е първото качество на тия, чиято сждба ги е прѣдопрѣдѣлила да отидатъ до край!

Но имате слабости, недостатъци; захванали сте нѣщо и не сте издържали; победени сте били хиляди пжти! . . . Какво отъ това? . . . Знаете ли колко пжти ви е сждено да паднете, докато, най-послѣ, побѣдите въ ужасната борба съ единъ вашъ порокъ? Знаете ли колко пжти трѣбва да се прояви, да блѣсне въ всичката си нищета вашата слабостъ, докато прѣкомѣрната болка, страданието причинено отъ съзнанието на това, разклати въ васъ силата да побѣждавате!

Човѣкътъ на бждащето, човѣкътъ на идеала не се отчайва! Пороци, слабости, недостатъци, неуспѣхи, неблагоприятни условия, всичко това прѣдставлява необработена цѣлина, която той, съ потъ на чело, трѣбва до край да изоре, стжпка слѣдъ стжпка, бразда слѣдъ бразда! Но ако вие слѣдъ първия ударъ се отнаете, ако

вие поискате да направите всичко изведнажъ, знайте че това е напразно. Повтарямъ: въ човѣка на Бждащето винаги трѣбва да сѣществува едно слънце, което да е готово, слѣдъ всѣка тъмна нощъ на душата, слѣдъ всѣко неиздържано изпитание, да разлѣе стново своитѣ лъчи, да озари още единъ пжтъ недостигнатата целъ, да пробуди още веднажъ задремалитѣ сили за борба и напрѣждане къмъ нея, или пѣкъ, въ другия случай, слѣдъ всѣко издържано изпитание, слѣдъ достигане височината на извѣстенъ, поставенъ до тогава като цѣль върхъ, — да изгрѣе надъ нови хоризонти, да привлече погледа озарявайки нова, още по-велика, още по-свѣтла цѣль. И това — винаги! Почивката слѣдъ победата не трѣбва да бжде дълга! Почивката слѣдъ поражение трѣбва да продължи само до събирането на нови сили!

Никога да се не отчааете! Въ това е залога за вашия успѣхъ!

*

Казвате, че сте започнала вегетарианство, но поради тѣзи и тѣзи причини не сте могли да издържите. . . Противодѣйствието отъ страна на домашнитѣ, липса на подходяща храна и т. н. — това сж реални спѣнки, които притежаватъ извѣстна сила, но — иматъ ли тѣ всемогществото да спратъ неудържимия, вѣчно възобновяващъ се напоръ на една душа, на единъ духъ, привлечени отъ идеала? Ако вий не сте успѣли — опитайте се пакъ! Ако вие нѣмате условия — създайте си ги! Защото Духътъ е, който създава условията на живота. Ако мѣстото не благоприятствува — пробийте си пжтъ къмъ по-широкъ просторъ, дето ще бждете свободни да реализирате това, което желаете. Или, най-малкото, запазете завинаги въ себе си жива идеята за това, което днесъ не можете да реализирате, не я убивайте, не я изпѣждайте, макаръ че не можете да и дадете плѣтъ и кръвъ веднага. Вий трѣбва да я държите винаги въ сърцето си, да бдите надъ нея, да я подхранвате, до тогава, докато ясно видите, че сж настѣпили вече благоприятнитѣ за нейното реализиране условия. Бждете увѣрени, че това, възъ основа на извѣстни природни закони, познати на окултаната наука, непременно ще стане: идеята, ако само вие имате търпението да се съсредоточите за по дълго врѣме върху нея, сама ще почне да работи, да събира около себе си нужната материя — сама ще създаде условията за своето реализиране.

Ние не говоримъ това специално за вегетарианството, специално за вашия случай, нито пѣкъ подразбираме, че вие непременно трѣбва да влезете въ противорѣчие съ околнитѣ, да имъ се противопоставите или да скѣсате съвършено връзкитѣ си съ тѣхъ. Разбира се, тия конфликти понѣкога сж неизбежни като пробенъ камѣкъ на нашата душевна издържливостъ, но тѣ никога не трѣбва да ставатъ по причина на вѣншенъ потикъ, а само подъ напора на страстна жажда за свобода, за самоотвърждение и при наличността на напѣлно искрено, изъ самитѣ глѣбини на душата произтичащо недоволство отъ старитѣ форми на животъ. А ако при този конфликтъ съ старото бжде допуснато щото чувството на умраза къмъ неговитѣ прѣдставители да наддѣлѣе надъ любовта, която дължимъ на всички, безразлично какви сж тѣ, то — изпитътъ не е издържанъ.

И, въ сжщностъ, тази работа е дотолкова деликатна, толкова нѣща би трѣбвало да се взематъ прѣдъ видъ, толкова нѣща би трѣбвало до се познать прѣдварително за да може да ви се даде, отъ вѣнъ, единъ категориченъ съветъ за да постѣпите по опрѣдѣленъ начинъ, та ние идваме до заключението, че въ това отношение вие трѣбва да си останете напълно свободенъ. Да не търсите никой вѣншенъ авторитетъ, споредъ мнението, съвета или заповѣдта на когото да постѣпите по единъ или другъ начинъ! Или, ако вие чувствувате, че непрѣменно трѣбва да питате нѣкого, ето кого трѣбва да питате: питайте Бога! Питайте Бога въ себе си, питайте най-свещенното, най-възвишеното, най-разумното въ себе си — Божия Духъ, който обитава въ дълбинитѣ на душата ви. . . Та кой по-добрѣ отъ него познава въ тѣхнитѣ потъности всички обстоятелства, всички условия на вашия животъ, кой би могълъ да ви даде най-добрия съветъ, кой е по-високия авторитетъ въ този случай отъ него? Бждете уверени: други авторитетъ освенъ него не ви е нужно да търсите. Вмѣсто къмъ този или онзи, за най-сжщественитѣ нѣща, за най-важнитѣ работи на своя животъ, обърнете се дълбоко въ себе си, дезинтересирайте се отъ всичко вѣншно и тамъ, въ Светая светихъ на вашата душа, вие ще получите отговора на вашия Духъ: — какъ именно да постѣпите! Да скъсате ли съ единъ замахъ веригитѣ сковаващи ви досега, или да чакате още!

Знайте, при това, едно: даже и най-великитѣ Учители, даже и тѣзи, прѣдъ които нищо скрито въ минало, бждаще и настояще нѣма, избѣгватъ да даватъ съвѣти, засѣгащи моралнитѣ проявленія на личността, които биха се възприели и изпълнили отъ другитѣ като заповѣди. Тѣ прѣдпочитатъ да оставатъ човѣшката личностъ свободна, да постѣпи по своя собствена инициатива, съ рискъ да погрѣши, почерпвайки отъ лошия резултатъ на погрѣшката ценна опитностъ, отколкото да разрѣшатъ правилно и му дадатъ наготово дадената му за разрѣшение задача, като съ това му отнематъ опитността самъ да борави и разрѣшава подобни задачи. Ето защо, повтаряме, човѣкъ трѣбва да пази като най-свещено нѣщо свободата на своята душа, — да не търси подкрепата, одобрението и съвета на вѣншни авторитети, а да се направлява отъ гласа на своя Духъ и да се учи отъ своята опитностъ, нѣщо което съвсемъ не изключва необходимостта да бждемъ като малки дѣца прѣдъ Този, който знае много повече отъ насъ, и който, прѣдавайки ни знанията си и прѣпорѣчвайки ни методитѣ си, не забравя да прибави: „Провѣрете сами тази истина, направете опитъ, и тогава вѣрвайте“, както прави всѣки истински окултентъ Учитель.

*

И пакъ — това е пжтя на този, който отива до край: за малкитѣ, за дребнитѣ, за несжщественитѣ нѣща той може да бжде отстѣпчивъ, мекъ въ отношенията си съ другитѣ, но тамъ, къдѣто се докосва неговия идеалъ, тамъ, къдѣто се слагатъ пречки на прѣко набѣлзвания му пжтъ къмъ една цѣль, — той трѣбва да бжде неумолимъ: да прѣзрѣ всичко, да остави, да захвърли всичко:

удобства, условия, прѣвѣрзаности и да прѣдпочете мизерията, страданията и неудобствата на своя каменистъ пжтъ! Но затова трѣбва различаване и послѣ — всѣко нѣщо става на своето врѣме. Ако въ васъ още не сж се набрали силитѣ, нужни за разрѣшаването на подобна трудна задача, ако вашиятъ Духъ още не ви е поставилъ ярко, прѣдъ самитѣ ви очи, въ центъра на вашето съзнание поменатата цѣль, то това значи че е рано още да почнете. Прочее, не губете вѣра, а работете въ направлението, въ което сте призовани за сега, и съ пълно упование очаквайте момента, когато ще можете да направите повече. . .

И когато този моментъ дойде, и ако този моментъ е вече дошелъ. . . пилето счупва обвивачата го черупка и подава главѣ къмъ небето, вдъхвайки чистия въздухъ простиращъ се вѣнъ отъ яйцевия му затворъ, слѣдъ излизането отъ когото само то може да бжде озарено отъ слънчевитѣ лжчи на Новия Животъ!

Редакцията.

Писмо отъ фронта

Тѣй както слънцето разпрѣсва тъмитѣ на нощъта, призовавайки къмъ дѣненъ животъ всичко сжществуваще, така и Новото учение разпрѣсва тъмнината на духовната нощъ, обгрънала съ черния си саванъ цѣлото човѣчество. Мнозина спящи до сега надигатъ вече глави и виждатъ: нощъта си отива! . . . Тя си е отишла вече за тия, които сж будни! А за разбудането на тия, които още спятъ, силитѣ на свѣтлината уобразуватъ дългъ, дългъ фронтъ срещу силитѣ на тъмнината! . . .

Борбата, която току що се начева, ще бжде дълга, трудна, опасна. Силитѣ на тъмнината сж здраво закрѣпени и ще сж нужни безброй усилия и жертви за тѣхното сломяване. Силитѣ на свѣтлината зоватъ, разпрѣсвайки навредъ своитѣ лжчи. И ето че всредъ мракъ на досегашната нощъ тукъ-тамъ се надигатъ пѣрвитѣ борци, — рицари на Свѣтлината. Тъмно е наоколо имъ, но въ души тѣ имъ вече слънцето е изгрѣло! . . . Могатъ ли тѣ да задържатъ за себе си тая свѣтлина и спокойно да чакатъ докато другитѣ сами отворятъ очи? Не! Тѣ издигатъ високо надъ главитѣ си слънцето на своята любовъ и навлизатъ всредъ мрака на невежеството, въ студа на безлюбиеето, обгръщащи тѣхнитѣ братя. Тѣ отиватъ да будятъ заспалитѣ души, тѣ отиватъ да проникатъ съ копията на свѣтлината низко надвисналитѣ тъми.

Неравна е борбата — слаби сж още единственитѣ, отдѣлени единъ отъ другъ лжчи, всрѣдъ огромното море на мрака. Но — дерзайте рицари на Свѣтлината! — Днесъ еденици, утрѣ легиони свѣтли души ще засияятъ, и пламъцитѣ на тѣхната Любовъ ще залѣятъ свѣта съ море отъ свѣтлина, възвѣстваща зората на Идващия День!

Дерзайте, рицари на Свѣтлината! (Б. Ред.)

*

Печатаме долното писмо като пѣрва вѣстъ отъ фронта на Свѣтлината съ тъмнината, въ очакване вѣсти за нови побѣди, които Бждащето ще ни донесе.

„Ето ни вече на малка почивка слѣдъ трудния, но пълненъ съ поезия есененъ походъ. . . Врѣмето напълно благоприятствуваше за нашата обиколка. . . Небето, покрито съ облаци които спущаха мъглява завеса прѣдъ насъ, караше мисълта да бѣде по-проницателна. . . Пѣстро обагренитѣ, осланени листа се отърсваха отъ дърветата и застилаха като съ разноцвѣтенъ килимъ пѣтя на двамата бродяги, тласкани отъ възторженъ неогасимъ стремежъ да служатъ на безсмъртния Царь на Истината и на неговитѣ най-вѣрни и нераздѣлни сановници — Любовта и Мъдростта. . . Чрѣзъ тѣхъ се прѣска могъщо слово, което възвѣстява настѣпването на Новия животъ. . . животъ на брагство между вси сщества. . . Като свѣтковица всредъ непрогледенъ мракъ се разнася тая блага вѣсть и буди дълбоко заспалата отъ умора страдна народна душа. . . Пламватъ наново загаснали огънове. . . раздвижва се мъртвото поле.

Отъ Лѣсковецъ, Орѣховица, прѣзъ Калтинецъ, Циганово, Долна-Орѣховица, Драганово, Крушето, Мургузлий, Никюпъ, Ресенъ, Поликраище, ние наново се завръщаме, за да начнемъ нова обиколка. . . Трѣбва навсѣкждѣ да проехти Божественото слово, за да призове новитѣ работници. . . Въвъ всѣко село вечеръ се устройватъ публични бесѣди, а прѣзъ деня се прѣдизвикватъ при условия интимни разговори съ населението и учителската срѣда. . . Навсѣкждѣ изказватъ желание да ги навѣстиваме по-често и имъ говоримъ върху Новото учение, което не е въ никакво противорѣчие съ Христовото учение. Навсѣкждѣ влизаме въвъ връзка съ всички по-будни души отъ всѣки минатъ пунктъ. . . Реакцията, която срещаме е съвършено незначителна, тя внася само едно красиво разнообразие въ нашата дѣйностъ. Реакционеритѣ, това сж нѣкои свещенници, които, нѣмачи смѣлостта да излѣзатъ на откритая борба, се силятъ чрезъ властта да възпрѣпятстватъ на Върховната власть. . .

Широко е полето за работа. . . Навсѣкждѣ желаятъ да ги навѣстиваме по-често. „Говорете, говорете братя, да дойде този народъ да разбере хубаво това учение“ — тѣй се обръщатъ къмъ насъ ония селяни считащи се по-близко до насъ. . . Отъ народа никаква реакция, тѣ чувстватъ близко до себе си това обновително движение, особено младежта. . . Жадна е народната душа. . . тя копней за искрено слово. Да! Настанало е Царството Божие! . .“

Най-силната *)

Басня

Посвѣщава се на окултнитѣ ученици.

Най-силната бѣше побѣдена! . . Какъ бѣше побѣдена най-силната, това сега ще ви разкажа. . .

Слушайте: всичко, което по-долу ще чуете, се случи въ онова интересно за психолога врѣме, когато мѣтнитѣ вълни на цѣлъ единъ океанъ, напиреха съ страшна сила по цѣлото протежение на дългата верига съставена отъ рицари

*) Настоящата басня бѣше донесена въ Редакцията отъ „най-слабиятъ“ като извѣстие отъ вѣтрѣшния фронтъ, когото той наблюдавалъ съ едно око, прѣструвайки се въ сщщото врѣме на заспалъ,

на Духа, които се бѣха клѣли твърдо да устоятъ на своята позиция — Божията Любовь! Кога бѣ това врѣме, вие сами ще отгадаете, знайте само, че рицаритѣ бѣха облечени и въ двѣтѣ човѣшки форми — имаше и жени и мъже. . .

И тъй — тѣ бѣха се клѣли! Но тѣ бѣха се клѣли тогава, когато по цѣлия фронтъ бѣ спокойно. Т. е. когато по цѣлия фронтъ царуваше само неспокойствието, шума на тържествата, триумфа и заканитѣ противъ врага; когато тѣ бѣха подкрѣпiani, вдѣхновявани, изпълвани съ вѣра отъ свѣтитѣ духове, при които служеха, които бѣха тѣхното началство. . . И тогава, при успокояващето присѣствие на своитѣ генерали, тѣ силно стискаха юмруци и гнѣвно се заканваха на потайващитѣ се чудовища отъ противния лагеръ: на змиитѣ на страстьта, на скорпиитѣ на умразата, на пиявицитѣ на егоизма и на редъ други отвратителни гадове — тѣхни заклѣти врагове, които се бѣха скрили, защото не можеха да издържатъ ослѣпителната свѣтлина, разливана отъ Свѣтящитѣ.

Тогава. . . Но сега? — Сега тѣ бѣха оставени сами на своитѣ позиции — генералитѣ се бѣха отдрѣпнали — може би само за да изпитатъ храбростъта и устойчивостъта на своитѣ редници. . . Тѣ бѣха ги изоставили и отъ далечно, много далечно мѣсто наблюдаваха съ своитѣ нематериални телескопи, съ пълнѣ интересъ драмата, която се разиграваше тамъ, долу.

А мѣтнитѣ вълни все по-силно и по-силно налитаха, пробиваха отдѣлнитѣ бастиони, пазени всѣки отъ единъ рицаръ-душа, изпълняха ги и ги застилаха съ смрадна тиня, въ която гъмжеха най-отвратителни чудовища. И тѣзи паразити, намѣрили сгоднo врѣме, се вливаха като пиявици на нѣжнитѣ пазви на душата и смучеха, смучеха. . . Душата-рицаръ, изсъхнала, блѣдна, полумъртва, падаше на земята, а изъ потайното си леговище изкокваше животното скрито въ човѣка, слагаше лапитѣ си връхъ нея, издигаше глава и казваше: „Азъ заповѣдвамъ“.

*

Но да ви разправа за най-силната!

Нищо подобно не можеше да се случи съ нея! Никое отъ горѣизброенитѣ чудовища нѣмаше властъ да влѣзе въ бастиона на нейната душа. Никоя мѣтна вълна не можеше да се издигне до висинитѣ, въ които се бѣше укрѣпила тя, та да може да прѣлѣе и я изпълни съ своята тиня. Не! — Най-силната все още си оставаше такава. И когато цѣлия фронтъ се бѣше огнѣналъ дълбоко навѣтрѣ, когато въ редъ други бастиони вече отдавна бушуваха вълнитѣ на страстьта, когато други бѣха разклащани изъ основи отъ други тъмни сили, — тя стоеше горда и непоклатима и съ свито сърце наблюдаваше отъ непристѣпнитѣ висини ужаснитѣ упостошения, които бурята правеше въ нейнитѣ братя и сестри. . .

И, — какъ бѣ победена най-силната? . . . Най-силната

не можеше да бжде победена съсъ умраза: много пжти тя бѣше атакувана отъ нейнитѣ сили, но, въ огнения океанъ на любовѣта си тя разтапѣше отровнитѣ стрѣли отправени къмъ нея, прѣврѣщаше ги въ злато, и въ вълната на нейната любовъ се загубваше, стопяваше се вълната на умразата. Тогава? — Най-силната бѣше победена съсъ любовъ!

Ето какъ:

Трѣбваше да бжде разколебана, макаръ и за моментъ, и нейната твърдостъ! Нужно било на тъмнитѣ сили, много силно желание имали тѣ да опорочатъ и въ нея Божията Любовъ, Любовѣта къмъ всички, Любовѣта, която не прави разлика, като я отправятъ къмъ едного. И — тѣ се опитаха да направятъ това! . . . Какво мислите че направиха тѣ? — Тѣ избраха като орждие за постигане на своята цѣль единъ съвсемъ невиненъ и не подозиращъ намеренията имъ младежъ и си послужиха въ него.

. . . Той уважаваше най-силната, той благоговѣше прѣдъ нея, той бѣше влюбенъ въ нейния непрѣклоненъ, недостъпенъ нему идеализъмъ. . . Той гледаше нея, поглеждаше слѣдъ това на себе си и си казваше: „Азъ съмъ мушичка нѣкаква, животинче малко, слабо и мръсно, въ сравнение съ нея.“ Той си казваше това, повтаряше го много пжти и . . . и започна да ѝ изпраща день слѣдъ день, часъ часъ слѣдъ часъ, постоянно, непрѣкъснато — вълнитѣ на своята любовъ! Въ пълно мълчание! Безъ тя да знае това! Безъ да се издаде и съ най-малкия външенъ признакъ. Защо правеше това — той не знаеше. Окултнитѣ закони, обаче, казватъ: нужно било да се изпита и тя.

И — какво стана тогава? — Ударъ слѣдъ ударъ, день слѣдъ день, все по-силни и по силни, непрѣстанно удрѣха връхъ нея вълнитѣ на неговата любовъ, дотогава, докато между тѣхнитѣ души се установи една трайна, невидима връзка; докато тя, и сама незнаейки защо, не подозирайки неговитѣ вътрѣшни отношения къмъ нея, започна постоянно, безъ да иска, да мисли него; докато въ бастиона на нейната душа, въ резервуара, въ който тя пазеше за всички Божията Любовъ, бѣ пробита една малка цѣпнатина, отъ която като малко поточе се спусна любовѣта ѝ и потече къмъ. . . къмъ едного, къмъ него! . . . Нападението бѣше успѣло: въ изпита си тя, най-силната, прояви една макаръ и моментна слабостъ. Да, за нея, за най-силната, това бѣ наистина слабостъ! Защото: всѣка постъпка се мѣри споредъ силата на този, който я извършва, и защото нейната Любовъ бѣше прѣдзначена за всички, нейната Любовъ трѣбваше да бжде пазена отъ незаконнитѣ посѣгателства на отдѣлни индивиди, които биха искали да я похитятъ за себе си. Тя бѣше пазена за това, за да може да засияе като слънце и да огрѣе, да стопли еднакво всички.

Да! За най-силната, това бѣ слабостъ!

И когато тя видѣ тая слабостъ, когато ужасена забѣлза че нейнитѣ мисли, въпрѣки волята ѝ, отиваха къмъ ед-

ного, че нейната любов, намъррила едно малко отвърстие, се изливаше къмъ одного повече, отколкото къмъ другитѣ, — тя трепна, вдигна ржцѣ, прѣкърши ги надъ главата си и скочи. . . — „Не! Това не може да бжде! Това азъ не ще позволя! . . .“

И, съ единъ властенъ жестъ на ржката си, въ една минута, най-силната затули малкото отвърстие, отгдѣто изтичаше любовта ѝ за да облагодетелствува одного, спрѣ потока на своитѣ мисли за него, и си каза: позадремала съмъ, поприспана била за малко будността на моето съзнание и ето що направиха кой знае кои. . . Тя хвърли погледъ къмъ Бждащето, послѣ до самй себе си, виждайки своитѣ братя да се огвѣватъ подъ напора на тъмнитѣ сили, и. . . може би чакъ тогава тя разбра че: сега е най-тъмната нощъ, въ която, при едно малко затваряне на очитѣ си, бѣше пострадала даже и тя. . .

Най-силната! Тя отново широко разтвори очи и, съ пълна будность на съзнанието, застанала на високия върхъ, на когото съ грамadni усилия се бѣше изкачила, търпѣливо заочаква разсъмването всрѣдъ студа и мрака, обгрѣщащи всичко наоколо ѝ.

*

Пазете се, пазете се сестри и братя мои! — не за друго съмъ седналъ азъ да ви разправамъ всичко това! Зеръ, най-силната между насъ е това, а какво тогава остава на мене съ васъ? . . . Пазете се, пазете се въ най-тъмната нощъ, която ни е обгрѣнала, защото, вѣрвайте: слѣдъ нея най-ярко ще изгрѣе Слънцето!

И ще се оставимъ ли ний да заспимъ само нѣколко часа прѣди тържественото появяване на Жениха, та да се явимъ послѣ посрамени прѣдъ Него? Ще оставимъ ли мѣтнитѣ вълни да залѣятъ и покрятъ съ долнокачествена тиня чудната градина на нашитѣ души, въ която Великия Съячъ, пратеникъ на Бога, е посѣялъ такива хубави сѣмена, взети отъ самитѣ ржцѣ на Отца?

Да се пазимъ, да се пазимъ братя и сестри мои! Да се пазимъ: страшни чудовища бродятъ въ нощъта, затова всѣка минута трѣбва да бжде будно съзнанието ни. . . Азъ ви описахъ само една малка, отдѣлна картинка, взета отъ вътрѣшния фронтъ прѣзъ врѣме на най-тъмната нощъ, — какво още става тамъ, вие сами ще видите.

А колкото за най-силната — тя и днеска си остава такава: най-силна и най-любяща!

Да бждемъ като нея!

Най-слабиятъ.

Редакцията на сп. „Ново Човѣчество“, ул. „Оборище“ 14 — София е издала каталогъ на Бесѣдитѣ отъ Учителя и редица други окултни книги, които се доставятъ отъ нея. Каталога се изпраща всѣкому, който го поиска.

ПЛАТЕТЕ СИ АБОНАМЕНТА!

